

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 28. března
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

 Přestávám rozumět lidem v České republice - proč nahrazují tolik slov pokroucenou angličtinou?

Co vůbec mě vytáčí, je že je to podporované českým tiskem, kde se

opravdu články hemží zpotvořeninami. Ani v padesátých letech se český tisk nesnížil k tomu, aby nahrazoval česká slova ruskými nebo za okupace

německými.

Ted' se dočtete o lidech, kteří "rýdují bůky, svimingují v půlu, koučují, šopingují, wotčují tely a jsou hepy nebo jsou byzi, když vynášejí rabiš" a lajkují neb hejtují a tak podobně. Je to až trapné, kolik novinářů je takto mentálně postiženo.

Recepty na jídlo na internetu jsou další poklad české literatury.

Zvláště když začínají slovy:

"Je to mňamka! Celá rodina nic jiného neví. Vařím to několikrát denně, nikdy jste nic lepšího nejedli, naši to jedí polévkovou lžící, a děti se po tom mohou utlouct.

Je to úžasná pochoutka pro celou rodinu. Kdo nezná tento recept, neví o co přichází."

Nikdo nic jiného nechce jíst

Uvařte hned trojitou porci

Toto je jednička

Je to zázrak

Je to Bomba

Je to brutální lahoda

Tento recept si hned na poprvé zamilujete vytvořte toto jídlo, po kterých se rodina doslova utluče!

Je to mňamka, co Václav Havel zbožňoval

Až zkusíte tento luxusní recept, budete vrnět blahem!!

Tímto zázračným jídlem si podmaníte všechny strávníky.

Naprostě fantastické, jak z nobl restaurace

Pak následuje recept například na úchvatnou majonézu, která vlastně majonézou není, ale jen kyselá smetana s trochou přísad, kterou kdybyste si vzali opravdu pár polévkových lžic tak zbytek dne strávíte na toaletě.

A zde jsou další slovní perly z receptů na jídlo:

Tak úžasnou chuť jsem nikdy nezažila, ani se nedá popsat jak božsky chutnají! (koblihy)

V horkých letních dnech nedělám nic jiného, každá návštěva si mlaská blahem! (okurkový salát)
Oblíbený lidový recept obletěl celou republiku!

Italská prudce návyková omáčka.

Tak tento koláč byl prozatím top, co jsme kdy dělali a zaslouží Oskara, jak je výborný

Již po prvním soustu budete nadšení, manžel už žádné jiné jídlo nechce! (palačinky)

Nebo časté používání slova „domáci“, když to přece vaříte doma.

Domáci karbanátky podle tajného receptu babičky, prababičky, staré cikánky, starého hostinského, Proč asi nikdo nevydá recept na tovární či restaurační, hospodské karbanátky z místní nálevny?

Těž je blbě, když v receptu na obyčejný chleba se vyskytují slova: chlebík, chlebiček, chlebánek chlebinek, chlebournek, ale slovo chleba v celém receptu není.

Obyčejný recept na rozehrátý sýr, omáčku začíná větou: Je tak božská, že každý prosí o přidání a prozrazení receptu - kouzlo je v této ingredienci!

Chyba je, že kouzelnou ingrediencí v receptu nenajdete a je to v podstatě jen rozehrátý sýr na cibulce a s trochou mouky.

Nebo Recept na neskutečnou marinádu, která vám zjemní maso a která se skládá z teplé vody a soli je též údajně neuvěřitelný zázrak..

Zvláště vynikl recept:

Šíleně návykové míchané vajíčka .

Jednou to vyzkoušíte a už nikdy dělat nebudete jinak - z vajíček nedělám už nic jiného. Je to prostě přepychové, luxusní a marnotratné, zkrátka nejlepší na světě.

Supertajná ingredience z ní udělá nové nebeské jídlo!!! Pouze pár lidí zná toto tajemství. Už nedělám nic jiného, každá návštěva si hned žádá o recept! - nic podobného nekoupíte A pak zjistíte, že to jsou míchané vajíčka na sádle a ingredience je na kostičky nakrájený houskový knedlík..

Vydavatel: Myslíte, že ty lidi opravdu vaří to samé jídlo každý den nebo mi lžou?

Řítil bychom si pomáhat.

Radosti zralého věku muže.

George Švehla

Už skoro půl roku jsem členem klubu osmdesátníků. Tedy těch, kterým se podařilo dožít a oslavit své osmdesáté narozeniny a v tom kvalitě si této radostné skutečnosti také všimnout. Ovšem i těch, kteří byli odsouzeni tohoto věku dosáhnout a tak vychutnávat zvláštnosti tohoto stavu

které nám naše tělesné schránky poskytují.

Začneme třeba ráno, kdy se tělo probouzí. Zde u nás v buši v horách jsme obvykle přivítáni zpěvem okolního ptactva, okna v ložnici jsou otevřena dokořán celou noc. Dříve se budít není třeba, jsme už více jak 10 let na odpočinku, tedy v penzi, a sluch nám zatím slouží tak, že často slyšíme i to, co by jsme neměli.

Přesto nás v 75 letech naše zdejší starostlivá vláda, pro nás zdarma, vyzbrojila elektronickými sluchadly – naslouchátky. Od té doby nám provádí, opět zdarma, každoroční test sluchu a případné doladění sluchadel. I baterie, které tyto udělátka pohání nám zasílají pravidelně gratis. Jinak ovšem sluchadla leží po většinu roku v krabičce.

Při poslechu ranní modlitby okolního ptactva uvažujeme zda otevřít oči či nikoliv. Zvítězí chtíč uvidět jak se rodí nový den, oči opatrně otevíráme aby snad nedošlo k náhlému oslnění.

Nedojde. Obvykle je ještě ranní šero před východem slunce.

Po opatrném protažení po noci ochablého těla nastává pro ně menší krize. Prochází procesem změny polohy z horizontální na vertikální, úkon to pro zralé tělo občas značně složitý a obtížný. Nutno rozhodnout kterou

nohou vsát nejdříve a kterým ramenem se podepřít. To podle toho která končetina pracuje v dané době lépe a pokud možno co s nejmenší bolestí. Bolest větší či menší nás provází neustále v různých částech těla a tak nám ihned po probuzení hlásí, že ještě dýcháme a jsme naživu. Kdyby se našinec (osmdesátník) probudil a nic ho nebolelo tak je asi zcela mrtev.

Takže z postele jeden nevyskočí jako jelen, ale obezřetně se vztyčí a pokud možno i něčeho přidrží, protože se mu obvykle zamotá kebulé. Závrať však za pár okamžiků pomine a je možno vykročit do nového dne, avšak opatrně. To znamená pomalu se odšourat na toaletu. U některých nešťastných jedinců, u kterých kontrola zažívání a močení už odmítla spolupracovat, to znamená nejdříve se zbavit znečištěných plen a teprve potom se vyprázdnit. Následná návštěva teplé sprchy potom přijde velice vhod.

Po provedení ranní toalety, která může u některých zralých osob trvat i hodinu, je radost křepce vykročit do nového dne. Ovšem žádné prudké pohyby nekonat, mohly by přivodit nechtěný úraz, jako natržený sval a nebo vazivo někde v právě se probuzeném těle.

Pokud to tělo dovolí, tak je vhodná ranní procházka okolním bušem se psem Maxem. Ten je na tom jak věkově tak i tělesně stejně jako páníčci a tak se pomalu oba šouráme pěšinou, čokl si svým raťafákem čte noviny a na oplátku značkuje a já pozoruju okolní cvrkot. Je

co. V buši nám tu celý rok něco kvete, ptáků kteří se ráno snaží překřičet jeden druhého, jsou čtyři přehřle a občas se potkáme i s klokánky wallaby. Letos, protože máme vlhké léto, je všeho v buši jaksí více. Zvěře, ptactva, hmyzu i rostlinstva. Buš kvapem zarůstá tak, že doufám, že si nebudu muset brát sebou na procházky mačetu. Vysoké eukalypty které se pravidelně loupou shodily kůru, která jim po nacucání vody a zvětšení objemu začala být těsná. Pavouků je tolik, že se oba, čokl i já, vracíme obalení lepkavými pavučinami a ve vzduchu piší tisíce komárů. Asi po dvaceti minutách až půl hodině se vracíme zpět domů, kde nastává příprava snídaně.

Aby snad nedošlo k omylu, doby vydatných „australských“ snídaní jsou už dávno za námi.

Dnes si umelu 20 g místně pražené, vynikající čerstvé kávy a na mašince si vyrobím velké, čvrtlitrové espresso. K tomu si naleju další čvrtlitr ovocného džusu. Obvykle pomerančový ale i ananasový, jablečný i jiný. Kávou zapiji dvě hrsti prášků proti smrti – zde skoro každý jedinec v této věkové kategorii užívá nějakou život podporující medikaci, kterou má prakticky zdarma. Nu a pak už nezbyvá než se vrhnout do víru dne.

Opět s rozvahou a opatrně abychom si snad neublížili. Tělo je v tomto věku velice křehká nádoba. O mozku taktně pomlčím. Ten si žije svůj vlastní život po svém, a funguje jen když se mu chce. Pamatovák nás opustil už tak dávno, že si ani nepamatujeme co to vlastně bylo. Pro jistotu si dnes raději vše, co by jsme měli vědět později, zapisujeme. Zde je však následně nutno vědět kde to je napsané a hlavně, kde to napsané hledat. Zde také nastává potíž s nově nabytými dovednostmi. Uvedu příklad. Po jistém úsilí se nám podaří přimět chytrý telefon a chytro TV aby spolupracovaly a to co vidíme na telefonu viděli i na velkoplošné LCD TV. Pokud se o stejné pokusíme příští den, tak je vysoce pravděpodobné, že nebudeme vědět který gombík na blafonu stisknout aby bylo dosaženo kýženého výsledku. Takže nejen že fyzické tělo po většinu času odmítá kooperovat, ale i mentální schopnosti už dávno nejsou to, co bývaly.

Na příklad „multitasking“. Ano, dříve jsme stihli provádět několik úkolů současně, skoro jako ženské. Na příklad skenovat a upravovat fotky a psát tento text. Dnes jsme rádi když zvládáme úkol jediný, protože „přesaltovat“ myšlení v kebuli z jednoho úkolu na druhý vezme skoro více času než vlastní plnění toho kterého úkolu. Časy kdy se jedinec dovedl koncentrovat či soustředit na daný problém i dlouhé hodiny jsou už v nenávratnu.

Račte otočiti list.

Pondělí 28. března

Abramovič se podílí na vyjednávání mezi Ruskem a Ukrajinou Země G7 odmítly požadavek Moskvy platit za ruský plyn v rublech A Biden v rozpočtu na příští rok počítá s vyšším zdaněním bohatých Státy EU schválily solidární plán přijímání lidí prchajících z Ukrajiny A Vrchní soud nedovolil zablokovat 800 milionů Kč Bohemia Energy Stavba metra D ohrožena není, stavební dozor je zajištěn, tvrdí DPP A Vyřazení podpory plynu z kotlíkových dotací je třeba ještě zvážit Víza dostalo v Česku už téměř 236.600 ukrajinských uprchlíků Počasí v Praze: oblačno, 21 °C

Úterý 29. března

Při dalším útoku v Izraeli zahynuli nejméně čtyři lidé Ukrajina v Istanbulu navrhla cestu k neutralitě, Rusko omezí boje Operace na Ukrajině podle Peskova neodůvodňuje použití jaderných zbraní A Česko vyhostí pracovníka ruského velvyslanectví, totéž udělají další země EU Nouzový stav bude až do 31. května, pětikoalice si schválila prodloužení A Opozice sesbírала podpisy pro svolání schůze k aféře kolem Polčáka Babiš musí dnes do IKEM, nepojede kvůli tomu za Orbánem Prezident Zeman udělil šéfovi Lesní správy Lány milost Počasí v Praze: oblačno, 15 °C

Středa 30. března

Bruce Willis ukončil hereckou kariéru, jako důvod uvedl afázi Německo vyhlásilo poplach, chystá se na výpadky plynu z Ruska A Šéf maďarské diplomacie obvinil Kyjev ze snahy ovlivnit volby v Maďarsku Nouzový stav prodloužila vláda po souhlasu Sněmovny do konce května A Vláda zvýšila životní minimum, dala 5,2 miliardy na integraci dětí uprchlíků Prezident Zeman požádal Fialu o vznik kanceláře pro běloruskou opozici A Vláda nezažaluje Evropskou komisi kvůli dotaci pro Fatru z Agrofertu Žalobce navrhuje pro Babiše podmínku a peněžitý trest 10 MKč Počasí v Praze: zataženo, mrholení, 10°C **Vydavatel: Afázie je porucha řeči či porozumění řeči, často po mrtvici (ucpání žil v mozku) či ráně do hlavy.**

Čtvrtek 31. března

Rusko ode dneška přijímá za plyn jen rubly, jinak zavře kohouty A USA uvalily další sankce na Rusko, nyní mří na technologický sektor Výsledky istanbulských rozhovorů nejsou zcela naplňovány, tvrdí Turecko A ANO podporuje zvýšení životního minima, nárůst o 10 pct je prý ale nízký Operace zůstane podmínkou úřední změny pohlaví, rozhodl Ústavní soud A Demonstranti u Pražského hradu vyzvali prezidenta Zemana k abdikaci Mynář letěl osobně do Dauhá pozvat emíra, vláda o ničem nevěděla Pedagog pražského učiliště zavraždil mačetou jeho student Počasí v Praze: zataženo, 6 °C

Pátek 1. dubna

Plánovaná evakuace z válkou zdevastovaného Mariupolu se nezdařila A Papež se omluvil za utrpení dětí v bývalých církevních školách v Kanadě Lídři institucí EU vyzvali čínské vůdce, aby pomohli ukončit válku na Ukrajině A Německá vláda schválila prodej 56 bojových obrněnců z Česka na Ukrajinu Gazdík nevyklučuje, že by učitelé mohli získat statut chráněné osoby Nový policejní prezident Vondrášek se chce zaměřit na stabilizaci sboru A Policie obvinila psychiatra Jana Cimického ze znásilnění a vydírání Ve věku 86 let zemřel výtvarník a ilustrátor Jiří Šalamoun Počasí v Praze: zataženo, 4 °C

Víkend 2. – 3. dubna

Voliči v Maďarsku zřejmě rozhodli, že Orbán zůstane premiérem A Slovenský ministr hospodářství připustil platbu za plyn v rublech Moskva popřela tvrzení Kyjeva, že by o dohodě už mohli jednat prezident A Ruské bestiální zavraždění více než 300 civilistů v Buči zděsilo politiky Vázkovo ministerstvo chystá nový centrální úřad – Státní hygienickou službu A Migrační krize stála ministerstvo vnitra 10 miliard korun, oznámil Rakušan Studenta podezřelého z vraždy učitele mačetou poslal soud do vazby V Praze na Letné se konal koncert Společně pro Ukrajinu Počasí v Praze: jasno, 4 °C

Pondělí 4. dubna

Viktor Orbán vyhrál, jeho Fidesz si udržel ústavní většinu Putin podepsal omezení vydávání víz pro "nikoliv přátelské" země A Biden označil Putina za válečného zločince, Zelenskij navštívil Buču

Fiala věří, že Maďarsko bude aktivnější v řešení situace na Ukrajině A Čeští vojáci odjeli k jednotce NATO na Slovensko, budou jí velet Školu, kde byl učitel zabit mačetou, navštívilo pět psychologů Zeman navrhl Senátu jmenování Poledníka ústavním soudcem Mynář tvrdí, že jeho srub v Osvětimanech někdo úmyslně zapálil Počasí v Praze: jasno, 8 °

Úterý 5. dubna

Evropská komise zahájí disciplinární řízení s Maďarskem Vrchní generál USA doporučil nové základny na východě Evropy A EK navrhla pátý balík sankcí proti Rusku, počítá se zákazem dovozu uhlí SPD žádá vládu o předložení strategie pro zvládnání migrace z Ukrajiny A Někteří senátoři zvažují ústavní žalobu na Zemana kvůli milosti pro Baláka ÚS se zastal bývalého zpravodajce a policisty stíhaného od roku 2013 A Očkování proti covidu-19 asi bude možné i u zubaře a v lékárnách Přes 20 tisíc uprchlíků z Ukrajiny má zájem o práci v Česku Počasí v Praze: zataženo, 10 °C

Středa 6. dubna

Státy EU se napoprvé neshodly na nových sankcích proti Rusku A USA oznámily zákaz nových investic v Rusku či sankce proti Sberbank Británie zmrazila aktiva Sberbank, do konce roku přestane dovážet ruské uhlí A Vláda posunula termín zákazu provozu starých kotlů o dva roky na září 2024 Do Rady ČT Sněmovna nikoho nezvolila, pět míst zůstává neobsazených A Právní úpravu odběru a uchovávání vzorků DNA nechal ÚS beze změn Senát uzákonil Den odchodu okupačních vojsk a Den národního vzduchu A Na Ukrajinu půjde další dodávka vojenského materiálu za 133 MKč Počasí v Praze: oblačno, 15 °C

Čtvrtek 7. dubna

VS OSN schválilo vyloučení Ruska z Rady pro lidská práva Lídr maďarské opozice Péter Márki-Zay se vzdal poslaneckého mandátu A Všeobecnou očkovací povinnost proti covidu-19 německý parlament odmítl ANO chce 6000 Kč pro důchodce nebo nižší DPH u základních potravin A Respirátory v MHD zřejmě nebudou od Velikonoc povinné, tvrdí Válek Žalobci nenašli pochybení v údajném zavlečení Babiše ml. na Krym A Vításková dostane od státu za trestní stíhání pouze 600.000 korun Po nemoci zemřel herec a bavič Josef Alois Náhlovský Počasí v Praze: oblačno, 15 °C

Pátek 8. dubna

Ruské rakety zasáhly nádraží v Kramatorsku, zemřelo 50 lidí Von der Leyenová v Kyjevě podpořila snahu Ukrajiny o členství v EU A Ministři devíti států včetně Česka žádají EU o pomoc s uprchlickou krizí Fiala se shodl se Stoltenbergem na nutnosti posílení východního křídla NATO A Mnohým voličům jsme přišli jako nejmenší zlo, uznal Fiala na kongresu ODS Čeští diplomaté se vrátí do Kyjeva, oznámil ministr zahraničí Lipavský A Sněmovna o střetu zájmů nejednala, koalice vinila ANO z obstrukcí Omán a ČR jednájí o dodávkách zkapačněného zemního plynu Počasí v Praze: od odpoledne dešť, 10 °C

Víkend 9. dubna – 10. dubna

Papež František vyzval k velikonočnímu příměří na Ukrajině Rakouský kancléř Nehammer se dnes setká s prezidentem Putinem A V Izraeli a na Západním břehu roste napětí, Palestinci poničili svatyni Petr Fiala svůj post v čele ODS obhájil, delegáti jej zvolili jednomyslně A Od čtvrtka nebudou povinné respirátory ve veřejné dopravě, uvedl Válek První místopředseda ODS Stanjura na kongresu na dálku obhájil post A Ve sbírce ukrajinské ambasády na nákup zbraní je už téměř miliarda Pořadatelé vyhlásili vítěze knižních cen Magnesia Litera Počasí v Praze: jasno, 6 °C

dokončení z první strany

Pokládáme za úspěch když nás koncentrace po čtvrt hodině neopustí.

Kdesi jsem četl, že muži, tedy jejich mozky, jsou nejproduktivnější ve věku od šedesáti do osmdesáti let. Uvedeny byly příklady geniálních vědců a umělců. Byla nabídnuta hypotéza, že v tomto věku u mužů prudce klesla hladina jejich hormonů, jmenovitě testosteronu, a tak jsou následně schopni myslet i na něco jiného než jen na jednu příslovečnou věc. Že občas zapomeneme kam jsme před pár okamžiky odložili brýle a nebo dojdeme na místo kam jsme

mířili a potom se divíme co jsme tam vlastně chtěli, je však známka zdravého, náležitě zralého mozku, známá pod názvem "Anosognozie" neboli dočasná zapomnětlivost. Přesto se však naše mentální schopnosti pomalu, plíživě a nenápadně, limitně blíží nule.

Někde jsem se dočetl, že dámy jsou na tom v tomto směru po celý život lépe než muži. Nejen že zmíněný „multitasking“ zvládají daleko hravěji a v širším záběru, dovedou dělat záraz ne jen pouhé věci dvě ale i pět i více. I jasnou paměť si zachovávají do pozdního věku, něco jako elefant. Taková ženská dovede chlapovi povědět, a to slovo od slova, co jí před 60 lety, tehdy a tehdy, tam a tam a jakým tónem řekl, a navíc ještě dodá jaké při tom bylo počasí a jak se ona cítila. Bystrá mysl a umění kombinačního smyslu je obvykle neopouští až do smrti. Asi v tom bude vězet ten zatracenej testosteron, kterého mívají ženy řádově méně než muži.

Než se jeden naděje, tak je poledne. Čas pádí jako stádo splašených mustangů. Zde se jasně uplatňuje zákon všeobecné relativity páně Alberta Einsteina. S každým přibylým rokem kvačí čas o něco rychleji. Dny a noci se střídají rychleji než políčka ve filmu. Týden nám připadá dlouhý jako den. Pokud to bude tak pokračovat, tak v tom kvalitě si jeden ani nevšimne že umřel.

Po obědě, my máme oběd v poledne jako hlavní jídlo dne, si tělo řekne o „polední klid“, aby se mohlo náležitě věnovat trávení dobrot které při obědu spořádalo. Takže po šlofiky je opět chuť a energie něco konat.

Ovšem opět jen velice obezřetně abychom vetchému tělu nějak nechtěně neublížili. To vše proto, že koordinace pohybů už není to pravé ořechové, zrovna jako rovnováha a artikulace. Ano, mnozí jen mumlají, při hovoru slova polykají, že jim je sotva rozumět. O pádech s katastrofickými následky u některých jedinců z důvodů ztráty rovnováhy, je lepší pomlčet. Je mezi námi hafo těch, kteří bez cizí pomoci už nevstanou.

Mně osobně uklidňuje jedna věc. V dobách profesního nasazení jsem ty nejsložitější problémy dezajnu a výpočtů hravě řešil v jakýchsi snech v podivném polospánku časně ráno, mezi 2 – 4 hodinou. Tyto jsem si nejen pamatoval, ale i obvykle výhodně v reálu použil. Dnes mě ve stejnou dobu napadají pouze náměty na tato povídání a to do takového detailu, že potom už jen stačí honem sednout k počítačce a začít bušit do klávosnice, abych snad, nedej Bože, něco nezapomněl. Tato skutečnost mě zatím udržuje v pohodě a uklidňuje moji mnohdy rozháranou mysl. Při psaní jsem si vzpomenu na úsměvnou příhodu která se udála zhruba před 33 lety. Kamarádce dorazil na návštěvu táta, tehdy distingovaný osmdesátník, který byl vždy bezvadně upraven, hovořil spisovně, oblečen v obleku, vzor gentlemana z „lepší“ společnosti z let třicátých minulého století. Někam jsme jeli a já se nabídl, že ho odvezu, bylo nás více. Tehdy jsme měli auto třídvéřové, dvoje na stranách a jedny v zadu a tak přístup k zadním sedadlům nebyl zrovna snadný. K cíli cesty jsme dorazili jako poslední a vystoupili z auta. Opět, ze zadních sedadel se vystupovalo s jistými obtížemi a tento gentleman i s jistými bolestmi. Nabídnutou pomoc kategoricky odmítl, avšak po vystoupení se tento bezvadný gentleman rozhlédl, přesvědčil se zda jsme sami, a pak hrubším hlasem dlaždičů, kteří nám kdysi dlaždili brněnský štátl, spustil: „Do prdele, to jsem se zase nasral, stáří stojí skutečně za hovno“. Mě se ulevilo když jsem tak zjistil, že to je zcela normální chlap a ne ufon z Marsu.

Jeden z vrstevníků se mě svěřil, že vyššího věku a všeho toho co sebou přináší, se dožívají jen ti zlobiví a neposlušní za trest, kdežto poslušní a hodní, za odměnu umírají mladí.

*Haló Dobrý den, manžel mi koupil podprsenku a já si jí tedy přijdu vyměnit!
Tady je železářství, máte špatné číslo!
No právě, proto si ji přijdu vyměnit..*

Osudy 100-ročného Berta Kluga

Soňa Gyarfašová

"Storočnicu oslávil u protinožcov, kedysi však bojoval o každý jeden deň"

Hrdina našej najbližšej relácie Bert Klug prednedávnom dovŕšil krásnych sto rokov.

Prvú štvrtinu svojho života, teda niečo vyše 25 rokov pritom prežil na rodnom Slovensku a ďalšie tri štvrtiny, teda zvyšných 75 rokov, na opačnom konci zemegule - konkrétne v ďalekej Austrálii u protinožcov.

Tam si splnil aj svoj sen o tom, že sa raz stane lekárom, aby mohol pomáhať iným. Zaujímali ho najmä hlbiny ľudskej duše. Možno práve preto, čo kedysi sám prežil.

"Holokaust, ktorý som prežil, to bolo niečo strašné," hovoril.

Bert Klug, ktorý je dnes renomovaný a zároveň najstarším austrálskym psychiatrom, je pôvodne rodákom zo Serede, kde sa narodil len krátko po vzniku prvej Československej republiky.

Bolo to obdobie, do ktorého sa vo svojich spomienkach rád vracia.

"So sestrou sme mali tých najlepších rodičov a krásne detstvo," spomínal.

Všetko sa však zmenilo v roku 1939, keď mal 17 rokov. Prišli prvé protizidovské zákony a o pár rokov sa spolu so svojimi blízkymi a priateľmi dostal do pracovného a koncentračného tábora v Seredi.

Tam sa stretol aj so svojou budúcou manželkou Evou Dimovou, ktorý mu bola neskôr oporou po celý život.

Boli to však časy, keď išlo o život.

Na konci marca 1942 sa zo Slovenska rozbehli deportácie smerom do nacistických koncentračných táborov, no oni mali predsa kus šťastia - keďže robil v tábore prácu, ktorú potrebovali, do transportov ho nezaradili.

Oni však stále žili v tieni smrti, v obave, že transporty sa obnovia.

Spolu so svojimi priateľmi v tábore založili tiež podzemné hnutie a odbojovú skupinu. Tej sa do tábora podarilo prepašovať fotoaparát aj revolvery.

Príležitosť bojovať však prišla až po vypuknutí Slovenského národného povstania, do ktorého sa okamžite zapojil. Zúčastnil sa ťažkých bojov pri Liptovskom Mikuláši, kde bolo mnoho zranených, no opäť ho sprevádzalo šťastie.

Po potlačení povstania sa mu podarilo prežívať len vďaka dobrým ľuďom a aj po rokoch spomína na rodinu spolubojovníka Jána Dorušiaka a bývalého učiteľa z masarykovho gymnázia Rudolfa Kláčka, ktorí mu pomohli so skrývaním pred prenasledovateľmi.

Nakoniec však padol do rúk Nemcov - tvrdo ho vyšetrovali najskôr vo vyšetrovni v bratislavskej Edlovej ulici a neskôr sa opäť dostal do Serede. V tej však už velil brutálny nacist Aloys Brunner, niekdajšia pravá ruka Adolfa Eichmanna.

Nakoniec skončil aj Bert s priateľmi transporte do neznáma. Nevedeli, že vlak smeroval do Terezína. Jemu a dvom priateľom sa však podarilo dobrodružne z transportu ujsť.

Nebol to ani tak zázrak, on sa nevzdával a snažil sa aj v bezútešnej situácii bojovať o každý deň.

Bert Klug sa dožil konca vojny a až potom sa dozvedel, že mama aj otec zahynuli.

To, že prežil, bral ako záväzok a rozhodol sa, že sa po vojne stane lekárom.

K moci sa však v Československu hlásil už komunistický režim a mnohí komunisti boli vlastne len bývalí gardisti, ktorí prehodili kabáty.

Na uliciach stretával ľudí, ktorí boli zodpovední za to, čo prežili. Vtedy sa ozval strýko Alexander Klug, ktorý emigroval prezieravo ešte pred vojnou do Austrálie.

A tak sa rozhodli začať znova na opačnom konci sveta - on, jeho manželka Eva aj sestra Líza, ktorá prežila. A jeho novým domovom sa stalo mesto Brisbane. No a my sme sa vďaka moderným technológiám mohli krátko pred jeho storočnicou spojiť na trase Brisbane-Bratislava.

Vypočujte si s nami príbeh o lekárovi Bertovi Klugovi, ktorý strávil štvrtinu svojho života na rodnom Slovensku a tri ďalšie na opačnom konci sveta v Austrálii.

Je to príbeh človeka, ktorý prežil celé jedno storočie, no kedysi musel bojovať o každý jeden deň svojho života. Ale tiež príbeh o sile začínať v živote odznova.

Životný príbeh Berta Kluga odvysielame v relácii Osudy, ktoré písalo 20.storočie v Rádiu Slovensko - v nedeľu 20.februára o 10.05

- a potom ešte raz vo večernom čase - v nedeľu 27.februára o 22.20

Za spoluprácu tentokrát ďakujeme aj Múzeu holokaustu v Seredi a Dokumentačnému stredisku holokaustu.

Fotografie pochádzajú z rodinného archívu - Bert so svojimi tromi synmi

Nový štát by pohliť východ Slovenska. Ruská propaganda delí Európu po vojne

Autor: Jaroslav Fabok HNonline sk

Prostredníctvom nedohľadateľného autora, ktorý má pochádzať z Bosny a Hercegoviny, predkladá prokremelský web Pravda.ru svojim čitateľom scenár "radikálneho a dlhodobého" riešenia ukrajinskej krízy.

Podľa teoretického plánu "veľkej geopolitickej operácie" by o veľkú časť svojho územia malo prísť aj Slovensko.

Ako má vyzerat' povojnové rozdelenie východnej Európy podľa ruskej propagandy?

Anglická verzia ruského portálu Pravda.ru predstavila víziu "územných úprav" vo východnej Európe, ktoré by mohli nastať po upokojení situácie na Ukrajine. Divoký scenár počíta so skutočne radikálnym riešením. To spočíva v prekreslení nielen ukrajinských, ale aj poľských či slovenských hraníc.

"Rusko by mohlo vyrukovať s ponukou, že sa vzdá svojej kontroly nad Krymom a Donbasom," píše Tihomir Zorić, ktorý má podľa informácií uvedených na propagandistickom webe pôsobiť na Fakulte politických vied Univerzity v Sarajeve.

Podľa neho by sa to však malo udiat' až po vzniku konfederácie Ruska a Ukrajiny, v ktorej by bol Kyjev spoločne s Moskvou hlavným mestom. "Ak je Moskva považovaná za tretí Rím, potom by sa Kyjev mohol stať druhým Konštatínopolom," objasňuje autor textu.

Doplnia, že ak by malo skutočne dôjsť na delenie Ukrajiny, malo by sa tak stať na západe krajiny, nie na jej proruskom východe. Západný región by sa následne mohol stať základom pre nový štát - Veľkú Halič, ktorej hranice prechádzajú cez poľské územie a zaberajú značnú časť Slovenska.

(Tento článok je určený iba pre predplatiteľov. Zostáva vám 78% na dočítanie.)

Pozvanie do Canberra

Pozývame vás na slávnostnú ceremóniu Last Post Ceremony na počesť austrálskeho vojaka slovenského pôvodu Josefa Františka Kopanicu, prezývaného "Joe", ktorá sa uskutoční v Austrálskom vojenskom pamätníku v Canberre **v sobotu 23. apríla 2022 so začiatkom o 16:45 hod.**

Joe sa narodil v Hrboltovej pri Ružomberku 3. decembra 1919 a ako 12 ročný spolu s mamou a tromi bratmi emigroval do Austrálie. Otec pricestoval do Austrálie za prácou už v roku 1928. Rodina sa usadila v obci Caveat v štáte Viktória a mladý Joe chodil do školy v malej osade Terip Terip.

Ako 21 ročný narukoval do austrálskych ozbrojených síl, aby následne spolu s vojenskou jednotkou 22. nezávislej pešej brigády podstúpil plavbu do Singapuru. Do Singapuru priplávali 1. marca 1941 a 15. februára 1942 spolu s vyše 2000 spojeneckými vojakmi padol do zajatia japonských ozbrojených síl. Po vyše dvojročnom väznení v tábore v malajskej časti ostrova Borneo dňa 5. augusta 1945 zomrel v dôsledku choroby a neľudských podmienok.

Slávnostnou ceremóniou "Last Post Ceremony" si v tento deň uctíme pamiatku na Josefa Františka Kopanicu, jediného známeho Slováka, ktorý položil život v austrálskej uniforme. Ceremónie sa zúčastní aj rodina Josefa Kopanicu a veľvyslanec SR v Austrálii Tomáš Ferko.

Na účasť je potrebná rezervácia bezplatného lístku na web stránke Australian War Memorial <https://bit.ly/3wIkXqj>.

Sčítanie obyvateľov odhalilo ďalšiu zaujímavosť. Slováci majú tuhý korienok, vo veľkom sa dožívajú stovky

Medzi obyvateľmi Slovenskej republiky je až 401 osôb, ktorí majú 100 rokov a viac. Najviac je ich pritom v Bratislavskom, najmenej v Trnavskom kraji. Vyplýva to z výsledkov sčítania obyvateľov, domov a bytov (SODB) 2021.

V Košickom kraji, v druhom na storočných najpočetnejšom regióne SR, bolo na základe výsledkov sčítania 65 obyvateľov s vekom nad 100 rokov. „Z toho bolo 28 mužov a 37 žien,“ dodala Stauder. V Banskobystrickom kraji, v ktorom evidovali tretí najvyšší počet osôb s vekom nad 100 rokov, bolo podľa hovorkyne 41 viac ako 100-ročných obyvateľov. „Výrazne prevládali ženy, bolo ich 34 a len sedem mužov,“ doplnila Stauder.

Slovensko prisľúbilo objemnú pomoc: 530 miliónov eur pre ukrajinských utečencov

Slovensko poskytne 530 miliónov eur na podporu ukrajinských utečencov v SR zo zdrojov EÚ. Má ísť o nevyčerpané peniaze z eurofondov. TASR o tom informoval Tlačový a informačný odbor Úradu vlády SR..

Klopanie na nebeskú bránu. Svätý Peter zakričí:

„Čo je?“

„Nehovorí sa čo je, ale kto je!“

„Bože, zasa učiteľka!“

Ženy, uvedomte si už konečne, že muža nemôžete zmeniť.

Ale môžete ho vymeniť, to áno ...

Je transgender „západní“?

Benjamin Kuras NevPes

Donedávna bývalo v anglických osobních dotaznících okénko „SEX“. Vyplňovalo se buď „Male“, nebo „Female“, někdy stačilo jen „M“ nebo „F“. Tedy pohlaví mužské nebo ženské. Jednoho dne jakýsi vtípálek do toho okénka napsal „Yes“. Do češtiny takto nepřeložitelné, neboť „pohlaví ano“ by nic neznamenalo. „Sex ano“ už by dopadlo líp. Tedy přiznání, že dotazovaná osoba (o níž nevíme, zda pohlaví mužského či ženského), pohlavní styk praktikuje. Čili „má sex“, jak se nejnověji i v češtině ujalo líným překladem z angličtiny. Pak ještě nějaký další vtípálek okénko „SEX“ vyplnil zdůrazněním „yes, please“. Čili „s radostí si dám, jestli nabízíte“.

Tento vtípek zpopularněl a začal se užívat hojně, i když ne zcela virálně. Ale na seriózní úřady už to bylo přece jen trochu moc, tak se postupně ve významu „pohlaví“ začalo v angličtině místo slova „sex“ užívat slovo „gender“, do té doby platící jen v gramatice, v českém významu „rod“. Jenže gramatické rody v angličtině nejsou jen dva, nýbrž tři. Stejně jako v češtině nebo latině, ale třeba už ne ve francouzštině nebo italštině, kde původní latinský „neutrální“ rod vyhynul. Proč se mu v češtině říká „střední“ je sémantická záhada, sdělující ani ne tak pohlavní neutralitu, nýbrž něco uprostřed mezi mužstvím a ženstvím.

Genderově, potažmo sexuálně, ještě pestřejší je (dočítám se ke svému a jistě i vašemu překvapení) staroindický sanskrt, v jehož legendách žijí i osoby zvané „tritiyapakriti“ čili třetích pohlaví. Ne jednoho třetího, nýbrž vícero třetích. Má pro ně i vícero jmen jako Hidžra, Kothi, Aravani, Džogappa, Šiv-Šakti.

Tyto osoby jsou navíc popisovány jako blízké bohům, bohy chráněné, nebo s bohy spřízněné, či dokonce s bohy promísené.

Takže kdo vnímá dnešní LGBTQetc. jako sektářské náboženství, má je k čemu přirovnávat a v kterém prameni nacházet. Kdo je vnímá jako lidi z jiné planety, si podle teorie dávných astronautů může za ty bohy dosadit mimozemšťany. V každém případě v lidských dějinách a sexuální kultuře nejsou ničím novým ani neobvyklým. Možná tedy nastal čas si na jejich opětný výskyt zvykat. Mohl by zvěstovat návrat bohů nebo mimozemšťanů obávajících se o osud planety a lidstva a spěchajících je zachránit. Není divu, že i ta záchrana se stala sektářským náboženstvím. Raději se připravme na to, že se jím stane vše, co nám připadá jako z jiné planety.

Významy většiny těch sanskrtských pojmenování vyprchaly – kromě jednoho, v němž se snoubí bůh Šiva s bohyní Šakti. Dvojpoohlavnost v jedné osobě, ať už trvalá, nebo fluidně transgenderová čili pohlavně proměnlivá. Nebo přinejmenším vykazující prvky obou pohlaví, vzezřením nebo chováním. Nebo střídavě: jednou je Šiva bůh agresivně až toxicky maskulinní, jednou se na chvíli promění v bohyni mateřství Mátrbhutešvaru. V jedné legendě buddhismu se i sám Buddha mění v bohyni slitování Avalokitešvaru.

Teologové indických náboženství to vykládají jako „schopnost bohů manifestovat božství transformací a zrušením zákonů přírody a překonáním omezení vrozených lidským bytostem“. Tedy přesně to, co osvícenská racionalita a judeo-křesťanská tradice bipolárních pohlavních kontrastů vytýká aktivismu LGBTQetc. jako útok na celou civilizaci.

Ve starém Egyptě se přisuzovala oboupoohlavnost bohyni Neth, která rodila bez sexuálních hrátek s muži. Ale nemusíme si pro ty dvoupoohlavníky chodit tak daleko. Najdeme je i v kultuře ryze evropské. Antické Řecko a Řím jim říkají „hermafrodit“ a „androgyn“, doslovně „mužožen“. Definují je přibližně takto:

Jméno bůžka Hermafrodita pochází od jeho rodičů boha Hermése a bohyně Afrodité. Ten jednou, ještě v pubertě, se čvachtal v bazénu s nymfou Salmacis a

rozšukali se tak vášnivě, že jeden do druhého prosáklí, splynuli v jedno mužsko-ženské tělo a už se nikdy neodpojili. Tu a tam se nějaký pozdější hermafrodit objeví vzácně lidských dějinách, legendách nebo poezii, ale běžnější je to u rostlin, červů a ryb.

Androgyn je na rozdíl od trvale oboupoohlavního hermafrodita vybaven jen jednou sadou sexuálního ústrojí, tedy buď mužskou, nebo ženskou, ale vzhledem a chováním projevuje pohlavní obojakost, nerozlišitelnost, proměnlivost a nejasnost. Zjednodušeně by se asi dalo říct muž zženštilý nebo žena mužatka. Tedy říkávalo se jim tak, dokud se nám z hloubi dějin nevyvoňali naši dnešní transgenderci a transgenderky.

Moderní psychologie se snaží androgynii vysvětlovat psychickým stavem zvaným „genderová dysforie“, což je něco jako nepohoda v těle pohlaví biologicky vrozeného a psychosexuální identifikace s pohlavím opačným. Světová zdravotní organizace WHO genderovou dysforii ještě donedávna klasifikovala jako duševní chorobu. Tím dostává punc negativity a tragičnosti něco, co může být vysoce kreativní, zábavné a dokonce komické.

Klasickým transgenderovým komikem byl míšenec člověka s nymfou – takže možná taky poloviční mimozemšťan – jménem Teiresias. Hlavním povoláním věstec a rozvodový právník soudící rozhádaná manželství bohů (mimozemšťanů?), ale taky amatér paparazzo rád číhající na nahaté bohyně, když vycházejí z lázně – jak jednou načapal i samotnou Athénu, od níž dostal nafackováno, až oslepl.

Těž vědecký sexuolog, který se v rámci svého výzkumu sexuálních rozkoší proměnil v ženu, aby mohl porovnat, které pohlaví si sexu víc užívá. Po sedmiletém vědeckém zkoumání a následném zdokumentování rozkoší ženských jako intenzivnějších a blaženějších než mužské, se vrátil do své původní podoby muže, ale už se znalostí všelijakých triků, jak ženy přivádět k blahu, jaké sám v onom transgenderovém experimentu zažil.

Konsorcium bohů (nebo mimozemšťanek?) ho pak pověřilo úkolem učit muže, jak se to dělá. Jenže on si to chamtivec nechal všecko pro sebe, aby si nedělal konkurenci. Stal se taoistickým a tantrickým přeborníkem, užíval si s mnoha ženami až do věku devíti lidských životů, a věstil různé historické události, jako třeba dobytí Théb nebo Odysseovy překážky.

Zženštilost a známky androgynie nacházíme i v mladém žensky něžném a sličném řeckém Dionysovi, než se z něho nadměrným požíváním vína a nevázanými perverzními orgiemi stal římský zvrhlík Bacchus. A kdo se pohoršoval nad vousatou zpěvačkou Conchitou Wurst v soutěži Eurovize, si může v antice najít i ovousatělou egyptskou bohyni Isis a dokonce i neholenou Afrodité v jedné verzi kyperské.

A celou tu tehdejší eurovizní kulturní válku, v níž se Conchita stala zbraní „sexuálně osvíceného Západu“ – a která pokračuje dodnes a hrotí se v konflikt téměř nukleární – brát jako fór.

Kéž by to tak dokázali brát i ti urputní válečníci armády LGBTQetc., bojující, jako by na nich stálo samotné přežití lidstva a planety.

Kryšpín o sobě

Klauda Kryšpín

Když jsem byl mladej, znemožnili nejen me, ale i memu bratrovi pro nase anti postoje vystudovat skolu a omezili muj osobni pohyb na minimum a dostal jsem jednu dutku za druhou. Neposral jsem se.....

Když jsem toho mel uz po krk, emigroval jsem do Australie a povasil svoje angazma ve dvou super kapelach na hrebik abych ziskal opravdovou svobodu.

A co oni? V radiu me ve sve rodne zemi zhanobili, ze jsem zradce socialismu. Neposral jsem se.....

Po dlouhych letech jsem se vrátil do Cech, kdyz mi vazne onemocnela maminka, a lide mi rikali, co tady vlastne chci? Zaujmul jsem sve místo po boku sve nemocne maminky a po sleze i tatinka. Asi uz vite proc..... Bylo to jedine spravne místo, kde jsem mohl byt v dany moment stastny. A oni rikali: "zasranej emigrant".....Neposral jsem se.

Kdyz mi loni na ceste na koncert nedali najist a dokonce ani neubytovali v hotelu, protoze nejsem ockovanej (ac bylo ockovani dobrovolne), neposral jsem se..... Najedl jsem se proste jinde a ubytoval u dobrych lidi, ktery mi to nabidli...

Kdyz jsem zjistil, ze nemuzu jako neockovany jet bez certifikatu a QR kodu temer nikam....neposral jsem se. Nakonec me (po operaci cysty) pozval muj opravdovy kamarad Martin k sobe na chaloupku, kde ma uzasnyho a strasne roztomilyho kocoura. Nakonec jsem zjistil, ze u nej se citim jako doma. Kdyz clovek neohne hrbet, nakonec najde jeste vetsi stesti nez by cekal.

Dnes ve svych 55ti letech mohu s naprostym klidem u srdce rict, ze jsou mi vsichni diktatori u zadnice at jsou odkudkoli. Ja svuj hrbet neohnu, co budu ziv. Cim vice budou nasi svobodu omezovat, tim vetsi bude odpor, az nakonec prohrají oni.

Ti nahore maji totiz v oblibe stale lidi cejchovat, diskriminovat a ovladat. A nekdy se k tomu cejchovani bohazel pridaji i radovy obcane, tak uz to byva. Jenze to ma jeden hacek. Ja nosim sve prevedceni a svou svobodu uvnitr sebe sama (a Vy vsichni take) a tu nam nikdo za zadnych okolnosti neveme. Opravdu svobodny clovek si cestu ke svobode vzdycy najde..... Staci mit v sobe k opravdove svobode dostatek lasky.....

A je nutne si uvedomit, ze jednoho dne kazdy z nas tento svet opustime. Nekdo drive, nekdo pozdeji. Nejdulezitejsi je, co si vezmeme sebou....

Poznámka Vydavatele: Klaudius Kryšpín (* 19. listopadu 1966) je český bubeník. V roce 1986 se stal členem legendární skupiny Pražský výběr, místo Jiřího Hrubeše, který emigroval do Anglie. Do roku 1988 spolupracoval se skupinou Stromboli, než sám emigroval do Austrálie. V roce 2003 se vrátil do ČR a v roce 2006 se stal členem Pražského výběru II.

Valná hromada sokola 1.5.

Dear members & friends of SOKOL Sydney,
Our annual general meeting date has been set and we are looking forward to see you all there!

When: Sunday 1/5/2022 at 14:00

Where: SOKOL Sydney, 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Program
1>Welcome
2.Minutes of previous AGM
3.Presidents report
4.Presentation of financial reports
5.Constitution amendments
6.Matters arising & free debate with the committee
7.Motions & activities planned for this and coming year
8.Electing a new committee for 2022/23
Bring your ideas!

All financial members are welcome to join us, vote and share ideas, opinions and comments.

IMPORTANT!

Only financial members of SOKOL SYDNEY can attend the AGM.

If you haven't paid your membership fees for 2022 yet, you can do so by simply clicking on link below or pay in person before the meeting starts:

We are looking forward to see you all on there!

Warm regards, Team Sokol Sydney

Vydavatel: Nechápu proč všechny akce Sokola jsou teď psány a rozesílány pouze v Angličtině, myslíte pak, že Češi a Slováci jsou v Sokole vítáni?

Jan Petr

Jiří Peňás

A od té doby se tady na Sázavě občas objevují podivné znaky. Objeví se na stěně nebo na vratech a zase zmizí a neumí je přečíst ani jinak vzdělaný pan farář Radim Cigánek, neboť je samozřejmě latiník. Ty znaky, jež připomínají preclíky nebo nějak podivně spletené copy, jsou písmena neboli bukvy v hlaholici, písmu to velmi starém a mysteriózním, kterým tady údajně psali na pergamen či na co ti vyhánění mniši.

To písmo naposledy literárně použil spisovatel Jan Křesadlo, když jím ve svých knihách (například Skrytý život Cypriána Belvy) šifroval pornografické pasáže, což dělal, protože měl velkolepý smysl pro humor. Já jsem se to při četbě snažil usilovně luštit, ale často jsem rezignoval, přestože jsem si něco pamatoval z dob studií, jejichž součástí byla i zkouška ze staroslověnštiny. To byla asi jediná skutečně těžká zkouška na pražské filozofické fakultě. Nejen proto, že je to opravdu divný jazyk, to slovanské nářečí z okolí Soluně, ale hlavně proto, že examínátorem byl obávaný profesor Jan Petr, geniální lingvista a fanatický marxista, autor nejen studií o vývoji aoristu ve staré makedonštině nebo nepravidelných slovesech ve středověké polštině a stovek dalších, ale také knihy Klasikové marxismu-leninismu o jazyce (1977) či studie K pojetí vztahů mezi národy v díle Gustáva Husáka.

Já jsem záhadně zkoušku udělal napoprvé, uměl jsem při luštění glagolských písmen totiž dobře vyrážet takové ty temné zvuky, jimiž jsem imitoval tvrdé znaky, jery, takže jsem k němu, i staroslověnštině, měl skoro sentimentálních vztah. Naposledy jsem profesora Petra viděl na shromáždění v aule FF UK asi dva týdny po 17. listopadu 1989, pozoroval jsem jeho vysokou hubenou postavu, jak se noří do sebe, říkal jsem si, co se mu asi tak honí v hlavě pokryté dokonalým ježkem, glavě napůl oddané tvrdým jerům a napůl komunismu, ještě ho vidím před sebou. Pár dní nato spáchal sebevraždu. Byla to myslím jediná oběť listopadu v akademickém světě, dalo by se říct, že svůj život položil na oltář marxistické slavistiky. Myslím, že připomínka toho muže se v souvislosti se sázavským klášterem hodí. Nevím, kdo jiný by to udělal.

Zajímavým Příkladem jsou také paměti Madeleine Albrightové, která přirozeně píše, že její otec Josef Körbel se roku 1909 narodil v Kyšperku, a možná že ani překladatele Michaela Žantovského nenapadlo se podívat, kde to je, načež by pak zjistil, že to už nikde není – tedy je, protože zřícenina Kyšperk se nachází u Teplíc, ale tam by se zase asi těžko mohl někdo tak v posledních dvou letech narodit, neb je to opravdu jen pár kamení. Z toho všeho plyne, jak je to v Čechách komplikované, což zase na druhé straně dělá tu zemi zajímavou. A to ještě musím dodat, že jméno Kyšperk se vyvinulo z hradu Geiersberg, tedy ze Supí hory, což, uznáme, by bylo krásné pojmenování pro jakékoli místo kdekoli na světě.
<https://echoprime.cz/a/S2ZuA/krouzeni-supu-nad-letohradem>

Zajímavosti. Víte, že....

Protože na Bahamách není žádný zdroj pitné vody, tak už přes 400 let mají domy zvláštní střechy a chytají dešťovou vodu. Každý dům má vlastní podzemní nádrž a je soběstačný. Takže nikdo za vodu neplatí a město nemá rozvod vody.

FIALOVA VLÁDA POVOLALA K CENZUŘE NORMALIZAČNÍ KÁDRY! Via tw: Tak jsem se podíval, jakou má kvalifikaci ten nový náčelník Správy pro boj proti vnitřnímu nepříteli, kterému vláda eufemisticky říká "Zmocněnec pro boj s dezinformacemi"... V roce 1985 promoval na Filozofické fakultě UK po vystudování oborů "historie" a "vědecký komunismus"...

"Ja si teda každý ráno beru dvě pilulky k snídani, jak jste mi povidal, ale ony jen leží na stole a nic nejedí ani nepijou."

Občas má pan starosta takové hlášení...aj pan ministr Válek (šak su z Brna)

Petr Hasil, místostarosta Velké Pavlovice

Hlášení místního rozhlasu

Nepasuje vám, jak jezdí autobus a chcete do práce jezdit autobusem indy? Tož napište na radnici.

Prodává se autobus,... můžete si ho koupit a jezdit s ním kdy vám pasuje.

Chceme sa pozbavovat nejak holubů a kdosi chce prodávat na autobusáku pečené kuřata. Temu sa říká, zabít dvě muchy jednů ranů.

Nechali sme vytisknúť zasej kalendáře s fotkama z Pavlovic. Je trochu inačí, jak ten loňský. Celý rok 2022 je o deň posunutý oproti loňsku a sú iné aj fotky. Můžete si nabrat v knihovně aj pro rodinu, kerá bývá přeč.

Když už su u toho rozdávání,... Zpravodaje sú napočítané do každého baráku a přidělavá sa o neco vícej, když bývajú v baráku dvě rodiny, ...ale to je nejvíc. Ale tři fakt nedáme. Mosíte si najít na podpal neco lacinějšího.

Město sa chystá kúpit křeslo pro zubařa, aj s vrtačků. Bylo řečené, že dojde do Pavlovic kolem konca prázdnin. Letních. Letošních.

Teďkaj už bývalý zastupitel MP má za sebe náhradu. Aby sa nemosel měnit monogram na židli při schůzách, vyřešilo sa to tak, že dojde na jeho místo městský policajt.

Nejaký Jura Bočkůj z Obřan poslal na Vysočinu farářom a sestřičkam do kláštera trochu dobrého vína. Kamsi sa to napsalo a tak teďkaj víme, že Pavlovice už letos existujú 770 roků.

100 roků by sa dožil pan Veverka z Velkých Pavlovic, kerý křžil révky tramínu a mileru tak dlůho, až vznikla Pálava. To teda byl majštrštyk. Já si myslim, že když měnil Ježiš vodu na víno, tak chcel, aby mělo stejnů chuť, jak tá Pálava.

Šušká sa furt o tem, esli už nekdo kúpil statkový dvůr anebo nee. Katastrální internet říká že nee, ale všecy drby směřujú k temu, že ano. Tak asi to prodané je, ale aby sa to ututlalo, tak to na katastru nepřepsali.

Nóó, to víte že jo..... 😊

Na Zahradní sa na jaro začne kopat plyn. Plynaři už to chceli rozkopat dřívěj, enomže sme jim řekli ať chvílku počkajú, protože by tam nekocho mohlo jebnút. V roku 2018 vědla po Zahradní objížďka, když sa dělala Brněnská, v roku 2019 sa tam kopala voda a dělala chodník.

Dlůho sa nevydala žádná knížka. Chystá sa taková tá porovnávací, jak tam je fotka z letoška nebo loňska a vedle fotka z dřívějška. Tož si před barákama pozametajte a umyte si okna, ať jich nemáte v knížce špinavé.

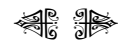
Túto sobotu měl byt v sokolovně obecní ples. Skrzevá kovid neni. Esli sa zruší ples aj příští rok, tak ty dárkové balíčky s jídlem z loňska už fakt nevydržá.

V sobotu sa nemosíte otravovat v kuchyni s kastrólkama. Na Vinopě dělá Skočdozdi zabíjačku a

esli máte chuť na neco zdechlého z lesa, tak to zas budú vařit v Bořeticách na Monte Búú.

Zájemcom co chcú bývat na Špitálku došel ímejl. Dostali ceny pozemků,... a potom infarkt.

V Pavlovicích sa podařilo úplně vyhrát nad černýma skládkama. Teda,... né úplně. A v Pavlovicích to vlastně take nebylo.

Z dnešních novin (29.3.): " **Bude to pro mě o velmi tvrdé práci, ale na tu jsem zvyklá.** "

Jistě často slycháte slova, která jakoby nic neznamenají, jsou vyprázdňená, častým užíváním ztratila obsah. Souhrnně je můžeme pojmenovat jako floskule.

Výraz floskule je spojen s latinským flos, floris, květ, označuje tedy květnatá, ale prázdná slova, která zaplevelují náš jazyk. LB

Vydavatel v instory cz jsem se dočetl :Putinův obdiv k nacismu je zřejmý z jeho následujících slov. Ve svém projevu totiž dále přirovnal tzv. kulturu rušení k tomu, jak nacisté ve 30. letech pálili knihy. "Pamatujeme si záběry, kdy pálili knihy. U nás si něco takového nelze představit a my jsme proti tomu díky naší kultuře pojištěni," řekl Putin.

Takže podle této definice, když prohlásím, že v Kanadě páli knihy stejně jako pálili nacisté, tak se tím stávám obdivovatelem nacistů?

Recept No.593

Bramborové noky

Ingredience

brambory - 500 g
mouka - 150 g
máslo - 20 g
vejce - 1 ks
krupice - 2 lžíce
mletá paprika - 12 / lžičky
dle chuti : kmín , sůl, pepř
cibule - 1 ks
olej či sádlo - 2 lžíce

Brambory oškrábejte, nakrájejte na malé kousky a vložte do hrnce s vodou. Nemusíte přidávat velké množství vody. Stačí, když budou brambory ponořené. Aby se rychleji uvařily, můžete přidat malé množství olivového oleje, který jim také dodá zajímavou chuť. Vařte, dokud nebudou hotové. Brambory sceďte, přendejte do mísy a rozmačkejte šťouchadlem na brambory.

Poté přidejte máslo a promíchejte. Nezapomeňte ani na koření, vejce a krupici. Znovu důkladně promíchejte, aby se vše dokonale spojilo dohromady. Nyní si nakrájejte cibuli na kostičky a orestujte ji na rozpálené pánvi s trochou máslo a oleje. Až bude dozlatova, můžete ji odstavit ze sporáku.

Do bramborové směsi prosejte mouku a důkladně promíchejte. Vzniklé bramborové těsto přendejte do nižší nádoby a rovnoměrně ho rozetřete stěrkou namočenou v oleji. Připravte si hrnc s vodou a špetkou soli. Přiveďte ji v k varu.

Lžící namočenou v oleji můžete snadno a pohodlně tvořit noky nebo knedlíky, které vložíte ihned do vroucí vody. Vařte je po dobu 5-7 minut a nezapomeňte do vody přidat trochu oleje, aby se na sebe jednotlivé noky nelepily. Poté je z hrnce dejte hned na talíř, zasypejte smaženou cibulkou na sádle a můžete podávat. Jíst je můžete jako samostatný pokrm, anebo je dát k masu jako netradiční přílohu. Vychutnejte si tento jednoduchý recept. Přejeme dobrou chuť!

Neuznaní hrdinové

Sedmadvacet zničených obrněnců v jediném dni: Michael Wittmann byl jedním z nejlepších tankistů druhé světové války, bojoval však na špatné straně

Jan Fiedler

Michael Wittmann patřil k nejlepším tankistům druhé světové války. Na svém kontě měl více než tři stovky zničených nepřátelských obrněných strojů, přičemž 27 se jeho tanku Tiger podařilo na západní frontě zlikvidovat během jediného dne. Jeho úspěchy na bitevním poli kazí jen jediná skutečnost – v druhé světové válce bojoval na špatné straně, na straně nacistického Německa.

Z farmáře vojákem

Michael Wittmann se narodil 22. dubna roku 1914 v bavorské vesnici Vogelthal farmáři Johannu Wittmannovi a jeho ženě Ursule Wittmannové. V době druhé světové války tedy rozhodně nepatřil k těm nejstarším a nejostřílenějším – v roce 1939 mu bylo pouhých 25 let. Když roku 1930 dokončil školu, začal pracovat na rodinné farmě. Tehdy pravděpodobně ani v náznaku netušil, že se přibližně za deset let stane přímým účastníkem největšího konfliktu v lidských dějinách.

Farmu opustil v únoru roku 1934, aby se mohl přihlásit do Říšské pracovní služby, tzv. Reichsarbeitsdienst. Odtud to byl do „opravdové“ armády už jen malý krok. Wittmann se rozhodl, že své vojenské štěstí zkusí a již 30. října roku 1934 nastoupil na dvouletou armádní službu do nově budované německé armády.

V rámci výcviku se poprvé setkal s tankem – se strojem, díky kterému se následně ve druhé světové válce světově proslavil. Jednalo se o typ PzKpfw I., se kterým se trénovala kooperace pěchoty s obrněnou technikou. V září roku 1936 dokončil dvouletou službu a jako svobodník armádu opustil – tehdy pochopitelně nemohl vědět, že se během několika let v Evropě rozběhne válečná mašinerie.

Brzy se ovšem začal zajímat o Schutzstaffel, tedy o nacistickou organizaci SS, do které se přihlásil a po složení náročných fyzických a zdravotních testů byl přijat. V září roku 1939 se jako velitel čtyř obrněných automobilů účastnil bojů v Polsku – ostatně, co se týče obrněných vozů, byl úspěšný i jako instruktor zrekrutovaných nováčků.

Michael Wittmann se jako velitel útočného děla Stug III. Ausf. A. do roku 1941 účastnil bojů v Jugoslávii, Řecku i v Sovětském svazu v rámci operace Barbarossa. Právě na východní frontě zaznamenal Wittmann své největší úspěchy. Například 12. července 1941 se Wittmannovi a jeho posádce podařilo zničit celkem šest nepřátelských tanků T-34/76 a zajmout tři členy jejich posádek. Jednalo se o obrovský úspěch, neboť nový typ sovětských tanků činil nacistům potíže.

Tank Tiger, etalon dokonalé zbraně

Wittmann byl vyznamenán železným křížem druhé třídy, jeho však v tu chvíli zajímalo jediné – aby byla všem třem zraněným ruským zajatcům zajištěna řádná lékařská péče. Již 8. září byl Michael Wittmann držitelem železného kříže první třídy. Na východní frontě bojoval Wittmann se svou jednotkou až do roku 1942, kdy se začal „přeškolovat“ na tankistu. Jako poručík byl přidělen k 500. školnímu tankovému praporu a poslán do výcvikového střediska, kde se učil zacházet s novými těžkými tanky Tigery.

V lednu roku 1943 se stala Wittmannova jednotka součástí nového 1. tankového sboru Waffen-SS, který byl poslán na východní frontu. V dubnu téhož roku usedl Wittmann poprvé do svého nového vlastního Tigera s číslem 1331 – po jeho boku samozřejmě na pozici střelce musel vždy sedět Balthasar Bobby Woll, velice nadaný střelec. Na východní frontě se Wittmannově tanku dařilo, stejně jako se dařilo jeho dělu Stug III. Dne 5. července se jeho posádce podařilo zlikvidovat třináct nepřátelských tanků a dvě protitanková děla. Po skončení operace Zitadelle měl

Wittmann na kontě již 30 zničených ruských tanků a 28 protitankových děl – jednalo se o skutečně fenomenální čísla.

Za své nevidané úspěchy obdržel 14. ledna 1944 rytířský kříž, tehdy měl na kontě již (symbolických) 88 zničených nepřátelských obrněnců. Od Adolfa Hitlera osobně později převzal také dubové ratolesti ke svému rytířskému kříži. Tehdy samotný vůdce Wittmannovi poslal osobní telegram: „Z vděčnosti za Vaše hrdinské skutky na bitevním poli pro budoucnost našeho lidu, Vám jako 380. vojákovi německého Wehrmachtu uděluji dubové ratolesti k rytířskému kříži železného kříže. Adolf Hitler.“

Na východní frontě zaznamenal Wittmann se svou posádkou přes 100 úspěšných zničení nepřátelských obrněnců. V nacistickém Německu se stal doslova národním hrdinou a při každé příležitosti byl opěvován. Vojenskými hodnostmi pochopitelně Wittmann proplouval velice rychle stále výš a výš, byl velitelem celé jednotky německých Tigerů. Zlom nastal v červnu roku 1944, kdy byla Wittmannova rota poslána vstříc spojeneckému vyloštění v Normandii.

Sherman Firefly jako posel smrti

Právě 13. června se Wittmannovi povedl jeho nejslavnější kousek. Wittmann spolu s dalšími šesti Tigery bránil vesnici Villers-Bocage, kudy se Britové chtěli přiblížit ke Caen. Toho dne se mu podařilo zlikvidovat neuvěřitelných 30 nepřátelských tanků, 30 obrněných vozidel a dvě šestiliberní protitanková děla – ačkoli se jednalo o úspěch nacistických vojáků, událost se zapsala do válečné historie. Největší podíl na celém boji měl samozřejmě Wittmannův tank, kterému se podařilo zničit 27 strojů, včetně 11 nepřátelských tanků.

Michael Wittmann za své dovednosti na bojovém poli obdržel druhé nejvyšší říšské vyznamenání, zanedlouho byl však ovšem nasazen v boji na západní frontě. Wittmann však tehdy neměl tušení, že v dané oblasti operují britské tanky Sherman Firefly s kanony schopnými probít pancíř těžkého Tigera. Právě těmito britským strojům se nakonec „nezastavitelného“ Wittmanna podařilo zneškodnit.

Psal se 8. srpen 1944 a Wittmannův Tiger spolu s dalšími dvěma tanky projížděl po poli, které však bylo v hledáčku britských Shermanů. Wittmannův tank byl sasažen a přibližně po dvou minutách došlo k výbuchu munice na palubě tanku. Výbuch byl tak silný, že odtrhl 8 tun těžkou věž a od trupu tanku ji odhodil několik metrů. Toho dne ve svém tanku Michael Wittmann i se svou posádkou zemřel. Na svém kontě měl tehdy 138 zničených nepřátelských tanků, 132 děl a nespočet lehkých obrněných vozidel. Jednalo se o jednoho z nejlepších tankistů druhé světové války – válečné úspěchy kalí pouze skutečnost, že bojoval na špatné straně.

Zdroje: Česká televize, Armyweb, Wikipedia

Hikikomori není japonský fenomén. V extrémní sociální izolaci žijí lidé po celém světě

Vladimír Kroc s psychiatrem Cyrilem Höschlem

Jedním z důsledků pandemie, který pozorují psychiatři napříč kontinenty, je nárůst psychických poruch. Stále více se mluví i o fenoménu, který byl dosud spojován jen s Japonskem. Syndromem hikikomori ale trpí lidé po celém světě.

Japonský výraz hikikomori znamená odtržení. Označuje poruchu u mladistvých jedinců, kteří žijí zpravidla se svými rodiči, ale izolují se měsíce i dlouhé roky ve svých pokojích od světa i od své rodiny.

„V souvislosti se změnou chování pod vlivem pandemie se japonský termín hikikomori nyní dostal i do Evropy a začíná se diskutovat o tom, zda jde, nebo nejde o samostatnou duševní poruchu,“ vysvětluje v pořadu Jak to vidí... psychiatr Cyril Höschl.

Ohrožení jsou všichni

Naprostá ztráta potřeby s někým komunikovat postihuje podle japonských vědců 1 až 2 % populace a

týká se hlavně mladých mužů. „To, souvisí zřejmě s jejich větší introverzí a se stále ještě existujícími rozdíly ve využívání moderních technologií u chlapců. Může to ale souviset i s tím, že některé diagnózy postihují více jen jedno pohlaví, podobně jako anorexie u žen nebo vyšší sebevražednost u mužů.“

Dlouhou dobu se přitom diskutovalo o tom, zda jde o kulturní fenomén, který je vázán pouze na Japonsko. „Stále více se ale ukazuje, že hikikomori souvisí se společenskými změnami ve světě vůbec, a týkat se tedy může všech mladistvých.“

Syndrom odtržení byl popsán i v České republice, i když oficiální data zatím neexistují. Důvodem je obtížná diagnostika. „Tím, že jedinci komunikují se světem pouze prostřednictvím svého počítače, se syndrom hikikomori stává velice těžko odlišitelný od netolismu, tedy závislosti na internetu. Problémem je i malá zkušenost odborníků s touto poruchou. Často se zaměňuje za Aspergerův syndrom, autismus nebo poruchy osobnosti.“

Spouštěč je nejasný

Zprávy z Japonska ukazují, že příčinou rozvoje poruchy mohou být různé traumatické zážitky z dětství, jako je sociální vyloučení, šikana a odmítání. Ze strany rodičů je pak rizikovým faktorem přehnané očekávání.

V kombinaci s osobnostními rysy a sklony jedince k introverzi, závislostem, nevyjímaje poruchy v mezilidských vztazích a komunikaci, jde o velmi rizikové pole pro rozvoj sociální izolace. A k tomu je nutné přičíst obtížné období dospívání, spojené s opozičním vzdorem vůči rodičům.

Podle Cyrila Höschla by se ale dalo poruše dobře předcházet, pokud by se dařila včasná detekce a spolupráce s celou rodinou, vrstevníky a jedinci. „To je ale velmi obtížné. Jedinci totiž nevidí problém v sobě, ale ve svém okolí. A jako jediné řešení se jim jeví izolace.“

„Jelikož je ale v popředí hikikomori sociální izolace, a ne závislost na internetu, lze počítač, který jedinci mají jako jediný komunikační kanál se světem, použít jako vhodný terapeutický prostředek.“

V souvislosti s následky restriktivních protipandemických opatření, které v mnohém připomínaly modelové hikikomori nebo patologický netolismus, se dá bohužel předpokládat, že procento jevů, které už lze považovat za patologické, bude narůstat. „Statistiky, které se týkají nárůstu duševních chorob, tomu ostatně už nasvědčují.“

Dvě špatné zprávy pro inhibitory protonové pumpy

Autor: Milan Krajčiek

Inhibitory protonové pumpy (PPI) jsou nejčastěji předepisovanou skupinou léčiv pro léčbu pálení žáhy, refluxní choroby jícnu, peptického vředu a jako součást antibiotické terapie při eradikaci gramnegativní bakterie *Helicobacter pylori* (HP). PPI působí tak, že blokují místo produkce kyseliny v parietální buňce žaludku.

Čím dál tím častěji si ve farmakoterapii zvykáme na situace, že musíme zodpovědně zvažovat přínosy versus rizika a čelit efektu dvousečného meče. Léčba, i když částečně úspěšná, může mít svá negativa. Například použitím inhibitorů TNF- α při revmatoidní artritidě pacienti trpí častějšími infekcemi nebo při použití inhibitorů cyklooxygenázy-2 stoupá riziko nežádoucích kardiovaskulárních příhod.

Podobně po eradikaci bakterie *Helicobacter pylori* se častěji dostavuje reflux jícnu, Barrettův syndrom a též adenokarcinom jícnu. Přidávají se i autoimunitní choroby. Naopak infekce helikobakterem představuje velmi dobrou ochranu před salmonelózami a spoustou dalších infekcí nenajdeme mezi infikovanými celiaky a též podstatně méně časté případy mrtvice. Zajímavé je, že se tak děje častěji v pozdějším věku. Přitom infekci HP prokazatelně mají již děti od nejujtějšího věku, ale ta u nich probíhá v naprosté většině bezpříznakově.

Uznávaným standardem v terapii infekce bakterií *H. pylori* je trojkombinace léčiv (dvě antibiotika a inhibitor protonové pumpy). U lehčích stavů dostačuje jen monoterapie PPI. Jenže se postupně ukazuje, že místo toho, aby nás PPI chránily, mohou tumory žaludku a trávicího traktu způsobovat. Jako by to nestačilo, objevily se obavy, že při podávání PPI vzniká riziko pneumonie, zlomenin kostí a střevních infekcí a možné závažné interakce s klopido-grelem, která by mohla zvýšit riziko kardiovaskulárních příhod.

Parietální buňky obsahující H⁺/K⁺ ATPázu neboli „protonové pumpy“ umístěné v kanálku parietální buňky řídí transport kyseliny (H⁺) do žaludku. Hlavními stimulanty sekrece kyseliny (HCl) na úrovni parietálních buněk jsou histamin, acetylcholin a gastrin. Kredit: Holmfridur Helgadóttir a Einar S. Björnsson, Int. J. Mol. Sci. 2019.

Z těchto důvodů by se mělo používání inhibitorů protonové pumpy co nejvíce omezit na nejnужnější případy, v co nejmenší dávce a co nejkratší dobu a tam, kde to lze, nahradit H2 blokátory, antacidy nebo hydrogely, které představují velmi dobrou protekci sliznice trávicího traktu (např. alginát). Velké skryté nebezpečí představuje dlouhodobé podávání PPI protože žaludek bez kyselosti postupně přivodí anémii (chybí železo, hořčík, vitamín B12). Jakmile se již deplece těchto nutrientů projeví, tak již došlo k orgánovým postižením. Ze USA jsou hlášeny případy neuropatie, zhoršení paměti a demence typu Alzheimerovy choroby.

Ta druhá špatná zpráva se týká rizika infekce COVID-19 a pacientů, kteří užívají léčiva ze skupiny PPI. Na základě mnoha analýz se zdá, že užívání inhibitorů protonové pumpy je spojeno se zvýšeným rizikem nakažení a závažnosti průběhu infekce COVID-19. Přitom z minulosti víme, že inhibitory protonové pumpy jsou rizikovým faktorem pro rotaviry, viry chřipky, noroviry a koronavirové infekce SARS a MERS. Uživatelé PPI negativní na COVID měli vyšší expresi ACE2 ve slinách. Užívání PPI bylo spojeno se zvýšeným rizikem úmrtnosti u pacientů s COVID-19, zejména u Afroameričanů. To platí zejména s ohledem na to, že gastroprotektce (PPI) je standardní podpůrnou léčbou u těžce nemocných (intubovaných) pacientů. Pro vysvětlení tohoto výsledku lze navrhnout několik důvodů. PPI mají nepřímý vliv na rozvoj ARDS spuštěním sekundární infekce. V souladu se zvýšeným rizikem sekundární infekce a následným rozvojem ARDS vykazovali pacienti léčení PPI významně vyšší index úmrtnosti (19,4 % vs. 5,6 % placebo, $P = 0,010$).

Potenciální přímý mechanismus, který spojuje léčbu PPI s rozvojem sekundární infekce, spočívá v tom, že PPI účinně potlačuje produkci žaludeční kyseliny s výsledkem zvýšené žaludeční mikrobioty a bakteriálního přerůstání v tenkém střevě. Bylo skutečně prokázáno, že mikroaspirace vede k bakteriální kolonizaci plic. PPI uplatňuje své účinky inhibicí protonové pumpy, což vede k potlačení produkce žaludeční kyseliny. Proto potlačení sekrece žaludeční kyseliny může zvýšit přežití SARS-CoV-2 v žaludku a zvýšit schopnost viru napadnout epiteliální buňky trávicího traktu. Tento stav může zvýšit virovou nálož, což má za následek vyšší pravděpodobnost rozvoje cytokinové bouře s následnými závažnými průběhy onemocnění.

Pacienti by proto měli být při užívání inhibitorů protonové pumpy opatrnější a používat je pouze na lékařský předpis. Pacienti s anamnézou užívání PPI by měli dbát zvýšené opatrnosti, aby minimalizovali riziko infekce COVID-19. Lékaři by měli být opatrnější při předepisování inhibitorů protonové pumpy pacientům, zejména pacientům s COVID-19, a mohou zvážit podání antagonisty receptoru histaminu-2 (H2 blokátory) nebo antacid místo PPI u příznaků dyspepsie, která není závažná. U jiných indikací kromě dyspepsie by měli lékaři při předepisování PPI zvážit potenciální riziko a přínos u každého pacienta a mohou hledat alternativní léčbu. Lékaři by také měli pečlivě sledovat pacienty s COVID-19, kteří v minulosti

užívali PPI, aby zabránili rozvoji závažných následků a úmrtnosti na toto onemocnění. American College of Gastroenterology vydala informační list s doporučeními lékařům i pacientům ohledně inhibitorů protonové pumpy.

Podívejte se, prosím, jestli náhodou užíváte některý z těchto léčiv (generické názvy): Omeprazol, Pantoprazol, Lansoprazol, Rabeprazol, Esomeprazol.

Dodatek k famotidinu (H2 blokátor), protože i ten snižuje kyselost žaludku

U několika studií bylo zjištěno, že u pacientů hospitalizovaných s COVID-19 bylo užívání famotidinu spojeno se sníženým rizikem klinického zhoršení vedoucího k intubaci nebo úmrtí. Nižší maximální hodnota feritinu byla pozorována u uživatelů famotidinu, což podporuje hypotézu, že užívání famotidinu může snížit uvolňování cytokinů při infekci SARS-CoV-2. (NCT04370262).

Famotidin nebyl dosud u pacientů studován na antivirové účinky a existují jen omezené relevantní předchozí údaje. Necílená počítačová modelovací analýza identifikovala famotidin jako jeden z nejvýše hodnocených léčiv u kterých se předpokládá, že váží 3CL proteázu viru SARS-CoV-2, která vytváří nestrukturní proteiny kritické pro replikaci viru. V 90. letech minulého století bylo prokázáno, že antagonisté receptoru histaminu-2 včetně famotidinu inhibují replikaci viru lidské imunodeficiency (HIV) bez ovlivnění životaschopnosti lymfocytů in vitro.

Svéprávní senioři, fake news a důchody

| Radka Johnová

Vědí mladí absolventi genderových, sociologických a humanitních studií, kdo jsou dnešní senioři? Ke komu promlouvá Česká televize na svém novém kanále pro seniory? Umí senioři číst, počítat a používat vlastní rozum? Kdo jsou dnešní senioři?

Obecně se za seniory považují důchodci. Do důchodu se dnes odchází mezi 60 a 65 lety, tedy lidé narození v 50. letech minulého století. Generace, která se narodila do nejhlubší totality a dokonale pochopila dvojí svět toho, co se smí říkat a dělat ve škole a venku, a toho, co je pravda, a říká se proto jen doma a mezi přáteli.

Prostě politicky korektní generace už od pískoviště. Generace, která jako puberťáci a teenageři (náctiletí) zažila naději kolem roku 1968 i její zmražení na dalších 20 let, zpovzdálí (z filmů a literatury) sledovala hnutí hippies, na diskotékách, z pašovaných desek a načerno nahraných kazet poslouchala Beatles, Rolling Stones, Genesis, Pink Floyd, Black Sabbath, Creedence, Suzi Quatro, Jethro Tull, Deep Purple, Led Zeppelin, Queen, Uriah Heep. Generace lidí, kteří většinou nikdy neviděli Kryla naživo, ale všichni znali texty jeho písní zpaměti. Pro mladší seniory je i jazz něco jako dechovka, a ta je opravdu nenadchne a neucít, možná ve dvě ráno na Silvestra na horách.

Když tehdejší Československá televize točila své „slavné“ normalizační seriály, ti dnešní senioři trávili svůj volný čas na vandrech s kytarou u táboráku, v hospodách, kde se sehnalo všechno od řemeslníků po samizdatovou literaturu, ve filmových klubech, na diskotékách, v divadlech malých forem a studentských klubech, kde občas směli vystupovat, dnešní terminologií řečeno, alternativní, nemainstreamoví písničkáři, kapely a herci. Schizofrenní generace, která místo večerníčku poslouchala Hlas Ameriky a ke snídani ranní čtvrt hodinku vysílání BBC Volá Londýn (ti, kteří neměli v dosahu rušičky, přidávali i Svobodnou Evropu).

Tato generace se naučila číst mezi řádky, musela povinně studovat marxismus a ti, kteří ho pochopili, moc dobře vědí, proč odmítají dnešní globální neomarxismus. Myslí si současní odborníci na pravdu, že tito lidé nepoznají propagandu a nemají vlastní názor na vnucované pravdy? Jména se mění a podstata zůstává. Jaký je rozdíl mezi „štvavou vysílačkou“ a „fake news“, mezi omezenou suverenitou satelitních zemí Moskvy podle Brežněvovy doktríny a brusel-

skými direktivami Evropské komise, které musí země přijmout pod hrozbami sankcí? Třicet let?

Dnešní senioři byli třicátníky či čtyřicátníky, když padl komunistický režim a do Česka se dostaly „západní“ technologie. Řada z nich už třicet let používá počítače k práci i pro soukromé účely, internet používají od jeho počátku u nás na konci devadesátých let. Z jakého titulu dnešní eurosvalzáci poučují seniory, co si tam mají číst a jak tomu mají rozumět? Generace, která mnohdy nesměla studovat to, co chtěla, ale když u se na nějakou školu dostala, tak se ten obor naučila a musela ho umět dobře, jinak by neprošla.

Tito lidé vstupovali do první práce ještě v době, kdy práce byla povinná, zvykli si pracovat a po pádu komunismu pochopili, že se musí spoléhat na sebe. Nyní poslouchají zprávy, které jim tvrdí, že nebude na důchody, ale (i jimi zvolení) politici rozdávají těm, kteří pracovat nechtějí, nebo nechtějí pracovat tam, kde je jich zapotřebí, množství podpor, příspěvků a dávek, takže se zejména těm méně kvalifikovaným pracovat vůbec nevyplatí. Řada dnešních seniorů musela za svůj pracovní život několikrát změnit obor nebo zaměření své práce.

Tehdy nebylo běžné natáhnout ruku a žádat dotace nebo podpory. Dluh byla ostuda a bylo zvykem vytvářet si úspory. Jak si dnešní důchodci mají vysvětlit, že na důchody nebude, ale pro politické (ne)ziskovky, kterým jsou zájmy českých (bývalých i současných) pracujících ukradené, zdroje jsou? Dnešní stát se zadluží, aby mohl rozdávat.

To znamená jediné. Bude inflace a úspory na stáří se tím znehodnotí. „Naši“ zastupitelé mohou zrušit povinnou maturitu z matematiky, ale neměli by zapomínat, že senioři ještě umí počítat. Nezávisle na tom, co jim říká ČT, Český rozhlas, Seznam, Google, Bakala News, CNN Prima News nebo jiné fake news*. Používají totiž ještě vlastní hlavu. *Nehodící se škrtněte

Šok

Petr Hájek - s využitím článku německého publicity Jana Waltera www.protiproud.info

Neuvěřitelné scény se odehrály na začátku letošní cyklistické sezóny ve Francii. Na klasifikační časovce z Paříže do Nice kolabovali naprosto vyčerpaní závodníci. Ze 154 účastníků jich nakonec dorazilo do cíle pouhých 59. Téměř stovka se jich zhroutila během závodu. Pozorovatelé jsou z toho naprosto šokováni. Takový průběh závodu se ještě v historii nikdy neodehrál. Odborná veřejnost ve Francii se zděšeně ptá, co stojí za touto katastrofou, které podlehl profesionální špičkoví skvěle trénovaní závodníci, kteří během Tour de France jsou zvyklí jezdit mnohem delší a náročnější etapy.

Odpověď na tuto záhadu musíme hledat ve skutečnosti, že téměř všichni profesionální závodníci ve Francii a v dalších evropských zemích se minulý rok povinně podrobili očkování proti Covidu 19. Byla to jedna z podmínek, aby mohli v letošní sezoně vůbec startovat. Už tehdy se objevovaly hlasy, že experimentální vakcíny mohou mít vliv nejen na výkony, ale také na zdraví závodníků, neboť organismus je při špičkovém závodě vystavován enormnímu zatížení a nikdo neví, jak při takové zátěži bude tělo "přebudované" vakcínou reagovat.

Varování zadupané do prachu

Již v listopadu 2021 vydal prestižní kardiologický časopis Journal of the American Heart Association důrazné varování před experimentálními vakcínami mRNA s tím, že dramaticky zvyšují endoteliální zánětlivé markery a riziko ACS (akutní koronární syndrom). Vědci došli k závěru, že při vysoké zátěži bude hrozit kolaps organismu, což jim ovšem vakcinační mafie zadupala do prachu. Stejně jako jejich zjištění, že mRNA vakcíny dramaticky zvyšují endoteliální zánět a infiltraci T-buněk do myokardu, což bude příčinou zvýšeného rizika vzniku trombóz, kardiomyopatie a dalších cévních příhod. Vše se potvrdilo - jen o tom nesmíme vědět.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzertují.
Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll: Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: **csklubqld.org.au**

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriecky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slováková, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské velvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

http://www.mzv.sk/canberra

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveland St. Surry Hills:

02 9699 3951reception@southerncrossvet.com.au

www.southerncrossvet.com.au

facebook.com/southerncrossvetclinic

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$86 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jarmila Žáček - \$14.00

SFR - \$14.00

Jaroslav a Ladka Sklenář - \$4.00

Prosím ozvou se, někdo 28.

března zaplatil do banky a my
nevíme kdo

Kamarád lesník a broučkař nám ze vsi v ČR poslal.

Kamil Káma Klečka

Po třech překonaných dětských zápalech

plic jsem se dostal poprvé do ciziny, jeli

jsem přes Kosovo a poprvé jsem viděl

moře v Černé Hoře. Na půdě dědova domu

jsem otvíral zaprášené starobylé truhly a

četl staré knihy z těch oblastí. Z tamních

krajů také pochází část našeho rodu a není

divu, že je mi to tam dosti blízké. I proto

jsem těžce nesl zprávy z toho a

následujících dnů. Dodnes v tom nemám

úplně jasno a tak si odkládám text, který si

teprve ve volnější chvíli prostuduji.

24. březen 1999, kdy se NATO, na

základě výmyslů svých vůdců a jejich

dezinformací o událostech na Kosovu,

stalo svou činností vlastně zločineckou,

barbarskou organizací. Jak jinak nazvat

nevyprovokovanou skutečně krvavou

agresi proti tehdejší „malé Jugoslávii“

(Srbsko + Černá Hora), která znamenala

78 dnů a nocí bombardování (denní

průměr bombardování byl 10 hodin !),

ničení a zabíjení hlavně v Srbsku, částečně

i v jeho provincii Kosovu, bez doporučení,

nebo povolení Radou bezpečnosti OSN, s

následným vyhnáním hodně přes 200 000

Srbů, Romů, prosrbských Albánců a

uloupením jejich majetků.

Tehdy letci z „hodné, šlechetné Evropské

unie“, tedy z Dánska, Holandska, Itálie,

Francie, z Británie, atd., z NATO a hlavně

z USA, bez milosti ničili a vraždili a jako

„kolaterální škodu“ zabili na 2 768 civilů,

včetně dětí, a 1031 vojáků, zranili přes 11

000 lidí a napáchali v rámci orgie ničení a

škod, i podle západních odhadů, za více

než 50 miliard US dolarů. Třebas jen u

Nového Sadu zničili TŘI velké mosty

přes Dunaj. Kolik jen elektráren, škol,

továren civilních potřeb, zdravotnických

zařízení (přes 80), chemických továren,

velikých provozů ropného průmyslu a

měst při tom bylo těžce poškozeno.

Tady je dobré připomenout, že Německo,

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svátá Omša Každú štvrtú nedelu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.
 Otevřeno: Pat. a Sob.od 17 – 24.00, Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**
 Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00.
 Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook:
Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc
 30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
 Potřebné informácie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au
 Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
 28 Church St., Forititude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
 Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
 c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au
 otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
 President: Jitka Smith 0406 026 840
 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
 Web: www.CzechSlovakWA.org
 KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
 Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
 Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou neděli od 19.00 do 20.00
 SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
 FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm
 Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm
 Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm
 Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm
 Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 11.dubna Léta Páně 2022

Pojďme si odplivnout

Zdeněk Roller NevPes

Jak zpívá Jaromír Nohavica: „Dál se háže kamením a píská.“ Nebo v jiné písni: „Zatoulaný pes ne vzal si ani kůrku chleba, kterou jsem mu dal.“ Vždyť je to bezcharakter, ten Nohavica! Nejdřív StB, teď Putinova medaile!

Jsmo odchování nálepkováním - Rumcajs je hodný, napravuje křivdy, zatímco Trautenberk je padouch, jak každý vidí. A v současnosti? Nejdříve byl vrchním padouchem Saddám Husein, pak Usáma bin Ládín, Muammar Kaddáfí, Kim Čon Un, pro naše sdělovací prostředky také Donald Trump, nyní tedy Putin a spolu s ním se svezl i Nohavica.

Místopřísežně tvrdím, že ve skutečnosti lidé nejsou takto černo-bíle hodnotitelní.

Nemohl bych ani dobře pracovat jako učitel, pokud bych žákům pouze přiděloval nálepky. Mohu říkat: „Dělá tohle, a takové chování je pro mne nepřijatelné“, případně: „Neprojevuje tyhle vlastnosti potřebné pro studium“. Ale nesmím se spokojit s nálepkou „Hulvát“ nebo „Hlupák“. Každé chování má nějakou motivaci a nějaký osobnostní původ a s tím jde někdy něco udělat. Pochopitelně jsou i nálepky typu „Nevidomý“ nebo „Psychopat“ a ty dotyčným nikdo neodpáře, ale ani takovéto nálepky nemusejí mnoho znamenat (kdysi jsem byl dokonce v porotě fotosoutěže! pro slabozraké) a nevysvětlují veškeré pohnutky chování. Víme, jak se takový Trautenberk choval k jiným lidem, než ke sloužícím? Zda jeho panství prosperovalo? Vážně nikdy neudělal nic dobrého? A co takový Putin? Že pohrdá konvencemi, zákony a svými odpůrci, to je nabíledni. Ale co je za tím? Prostá nálepka Padouch je nám málo platná a nepomůže nám rozkrýt jeho politické záměry, naopak nám je zamlžuje a to nám může být nebezpečné. Detektivky, ve kterých je vrahem prostě nějaký utajený šílený psychopat,

považují za nevěrohodnou slabotu a neschopnost autora.

Nohavica se tedy zařadil do tisícovky držitelů Puškinovy medaile. Medaile, kvůli které se určitě nezboří svět a jejíž význam není třeba přeceňovat. Zařadil se například po bok barona Falz-Feina, kterého jsem kdysi poznal na jeho přednášce a který rozhodně nepůsobil jako zarytý rusofil a putinovec. Nejspíše je náš slezský bard jeho skorocarskému veličenství dokonale ukradený a neznámý, vodku spolu ti dva asi nepili.

Nohavica se zařadil mezi umělce-problémáře. Vedle básníka Viktora Dyka, sympatizanta nacionalistické Vlajky, vedle Vítězslava Nezvala a jeho ódy na Stalina, vedle početného šiku umělců využitých StB, z nichž někteří poslední dobou dostali i české státní vyznamenání. Takže nevím jak vy, ale já si alba Divné století nebo Tři čuníci budu beze studu klidně pouštět dál. A nepřestanu mít rád ani Vladimira Vysockého. Vážení bijci závadných osobností, jakže to ukrajínští obránci ostrova odpověděli na výzvu ke kapitulaci?

Vydavatel poznamenává k výše uvedenému článku: jsou lidé, kteří dokáží „vysvětlit“ a obhájit jakékoliv chování či osobu. **Všimli jste si, že dobré chování nebo když někdo něco někdy dobrého udělá tak to nikdo nikde nikomu neobhájí a nevysvětlí?**

O pedofilovi lze napsat, že je to vlastně člověk který opravdu má rád, či dokonce miluje děti.

O vrazích a sadistech, že to jsou pozůstatky nevhodného mládí, dědeček šňupal a tatínek pil. Být z chudé nebo bohaté rodiny je opět důvod k úchylce.

O dětech, které zmlátily jiné dítě tak, že umřelo, lze napsat vždyť to byly jen děti, které si jen tak divně hrály.

Všimli jste si, jak si často lumpové a darebáci, soudruhy komunisty a socialisty nevyjímaje, navzájem často pomáhají, dekorují se, omlouvají a vysvětlují?

Pan předseda vlády ČR Fiala udělil zrovna nedávno dobře placený post dohlázele nad tiskem soudruhu, který vystudoval marxismus leninismus.

Paní Dona Hilton, černá rasistka, která umučila bílého homosexuála, dostala dobře placené místo na Universitě, aby zde přednášela o právech žen.

Kupodivu nikdo neobhájí slušné lidi, kteří řeknou pravdu.

Hádejte, proč se nikdo nezastane profesora, který byl vyhozen jen proto, že si dovolil tvrdit, že islám nedovoluje svobodu slova, či jiného který si dovolil tvrdit, že jen ženy mají dělohu? Proč asi naše Noviny je zakázáno dávat na generální konzulát a ani nejsme informováni (a tudíž ani vy, čtenáři Novin) o akcích pro krajany, pořádaných konzulátem?

POZOR Lenka Muchová a její pimprlové divadlo:

Oslava Shakespearových narozenin se vrací do hotelu Shakespeare.

Středa 27. dubna 2022

200 Devonshire Street, Surry Hills

Celé první patro hotelu Shakespeare bude využito od 19 do 22 hodin. Bude se jednat o akci se vstupenkou v hodnotě \$25.

Platí se poukázky "Dine and discover"

Zrazený král komiků Vlasta Burian zemřel před 60 lety

Zdeněk Vacek

Vlasta Burian, i podle svého fanouška Jana Wericha politicky naivní velké dítě, zůstal dobrým Čechem. Kličkoval mezi vábníčkami kolaborantů i výhrůžkami nacistů, jedinou vnucenou satiru na Jana Masaryka shodil mdlým projevem. Karikovaný to pochopil. Zato komunisté, mnohdy s kolaborantským máslem na hlavě, „podnikatelského velkoplantážníka“ ponížili a uštvali.

Veleúspěšný Vlasta Burian, pro své levicové odpůrce přední představitel „batismu v české kultuře“, nemohl skončit dobře. Příliš vyčníval z davu, ať už svým osobitým hereckým projevem, nebo okázalým životním stylem za první republiky. Příznačná byla jeho záliba v uniformách, a to na divadle, ve filmu i v soukromí. Ministerstvo národní obrany mu v zájmu propagace armády, hráze proti nacismu, splnilo přání: bez potřebného vzdělání i dalších náležitostí byl povýšen na nadporučíka. Dva týdny po Mnichovu a deset dní po Benešově demisi, kdy už se na první republiku i její exprezidenty veřejně plivalo, v rozhlasu zachoval lojalitu a šířil optimismus: „Kamarádi, vojáci! Dokud nejsme bradou vzhůru, nic není ztraceno. Musíme se třikrát rychleji a čiperněji a s třikrát větším fortem otáčet v evropské tlačenici. Máme svobodu a tahle naše svoboda má, jáčku, velikou cenu.“

Zapomenutá němčina

Přestože pocházel z Liberce, pro většinu místních z Reichenbergu, a v počátcích zvukového filmu svou brilantní znalostí Goethova jazyka exceloval v mutacích filmů jako C. a k. polní maršálek, za války při nařízených jazykových zkouškách z němčiny propadl. Pro Pragfilm ani jinou německou produkci nenatočil jediný snímek, natož aby své jméno iniciativně poněmčoval ve stylu Zity Kabátové (Maria von Buchlow) nebo Mace Friče (Martin Fritsch). Král komiků nevyužil ani lukrativních nabídek k zájezdům svého souboru do Německa, s programem pro tam pracující české dělníky. Ignoroval výzvy Vlajky i tiskovin, jako byl Arijský boj, k „aktivismu“. Na rozdíl například od dvojky svého divadla, hvězdy později znárodněné kinematografie Jaroslava Marvana, se odmítl přihlásit k Lize proti bolševismu. Radovana Lukavského a další kolegy uchránil Burian účelovým zaměstnáním v divadle před totálním nasazením, židovským manželům Levitovým posílal do koncentračního tábora balíčky – tolik jen namátkou. Podobně jako řada dalších umělců, mnohdy příslušníků předválečné levice, využil velkorysého „krytí“ Lucernafilmem. Barrandovský magnát Miloš Havel, naprostou většinou svých chráněnců po válce podražený, posvětil řadu fiktivních pracovních smluv a objednávek. I Burian díky nim mohl odmítat kolaborantské výzvy odkazem na své skutečné či fiktivní závazky.

Miláček éteru

V Československém rozhlasu Burian účinkoval již od roku 1926 – debutoval tři léta po zahájení vysílání. Jeho skeče patřily mezi posluchači k nejoblíbenějším. Kromě zmíněné pomnichovské promluvy se ale za druhé republiky, a zvláště po 15. březnu 1939 držel stranou, aby si s hnědnoucím médiem nezadal. Zvýšený tlak na angažovanost protektorátního rozhlasu následoval po příchodu Heydricha.

Po sérii čtyř nevýrazných scének Haló, volá Londýn s účastí kabaretiéra Jindřicha Miškovského a herečky Zdeny Kavkové-Innemannové (hvězdy českých němých filmů, manželky režiséra Innemanna – a agentky gestapa s krycím jménem Silly) následovala hlavní vlna politických skečů. Z jejich autorů byl asi nejplodnější Josef Opluštil, redaktor fašistického listu Nástup Červenobílých. S Ladislavem Fialkou, kolegou z ženského časopisu Lada, již v roce 1931 napsali satirickou „protihradní“ frašku Pan Datel na semaforu. Podle Opluštilových slov se o ni měl svého času zajímat i Vlasta Burian, než mu jeho okolí uvedení rozmluvilo pro antisemitskou tendenci hry. První z

politických skečů, Pan Češpiva se osvobodil, z reproduktorů zazněl 1. listopadu 1941. O měsíc později, shodou okolností den před útokem Japonců na Pearl Harbor, zaútočil na fiktivní konferenci americké židovské lobby coby partnera exilové vlády pořad Hvězdy nad Baltimore. „Edu Beneše“ zahrál zmíněný Miškovský, dvojici gangsterů zaměstnanci Burianova divadla Čeněk Šlégl s Karlem Postraneckým a pro roli ministra zahraničí Masaryka byl vybrán Král komiků.

Kolaborantský tisk jásal: „Vlasta Burian mohl dobře imitovat i parodovat nezbedného bakaláře Honzu Masaryka, poněvadž ho dobře znal... Poznal Honzu jako starého flamendra, který si dělal legraci i z vlastního otce. Poznal i jeho duševní možnosti, vlastně nemožnosti.“ Ve skeči měl Burian uloženo zpívat na melodii Hvězd nad Jadranem k židovským delegátům: „Zda si vzpomínáte / jak jsem kdysi chodil / s hvězdičkami z filmu / do báru je vodil – k nám / Vaše techtle mechtle / vzala doba špatná / a z hvězdiček zbyla / jen ta žlutá z plátna – vám!“ Burian se s prezidentovým synem skutečně znal, podle vlastních slov od poloviny 20. let. Ostatně ministerstvo zahraničí poválečnému soudu zaslalo své stanovisko, že nemá zájmu na hercově stíhání. Sám Burian se hájil: „Byl jsem dopisem vyzván, abych se dostavil do rozhlasu. Tam mi bylo uloženo pod pohrůžkou přečísti roli karikující Jana Masaryka.“ Jak 8. října 1945 veřejnému žalobci písemně dosvědčil poválečný programový ředitel rozhlasu dr. Mirko Očadlík, pracující na Vnohradské od roku 1928, role byla Burianovi přidělena snad intendantem Thürmerem nebo Sendeleiterem Pabelem: „Dodnes mezi pamětníky koluje názor, že to byl (od Buriana, pozn. red.) výkon sabotážní, neboť mu chyběla zcela osobitost herecká, vtíp atd., takže výkon působil mdlé a bezbarvě... VI. Burian se o účinkování v rozhlasu nikdy sám neucházel.“ Podobně s odstupem 31 let vzpomínal i herec Josef Hlinomaz: „Málokdy jsem slyšel něco tak smutného. To, co řekl, nebylo k smíchu. Automaticky četl text. Přefíkával se jako vždy. Jenže normálně přefíkávat bylo u něho odraziště k další a netušené improvizaci. Neimprovizoval. Přefíkal se a šel dál. Nesedělo mu to.“

Nikdy více!

Skeč se 4. a 9. ledna 1942 dočkal dvou repríz, v roce 1945 měl být smazán – až na úvodní scénu, dochovanou v rozhlasovém archivu. Negativní reakce na sebe nenechaly čekat, na základě kusých informací a z neznalosti poměrů v protektorátu Buriana přes oceán tupili i bývalí přátelé Voskovec s Werichem: „Byl fotbalista, spartan, slávista / potom tenista, dnes je nacist / Na koni sedí, šlechty si hledí / Sláva mu medí, tak je fašista... / To bude jistě Burian Vlasta / veliká krysa a všech myší král... / Heil! Heil! Heil!“ Nešťastný komik se přitom již 29. ledna 1942 z „povolávacího rozkazu“ k vystupování v dalším skeči, Obchod je obchod, vykroutil dopisem vedení rozhlasu. Dochoval se v archivu Františka Kozíka, který sám tak čestně z válečného rozhlasového působení nevyšel. Burian se vymluvil na „vleklou laryngitidu“, po odnětí povolení jízd autem by prý musel jet na Vinohrady „ze vzdálené Hanspaulky“ přeplněnou tramvají, což by zhoršilo jeho stav.

Nátlak dokázal ustát, po zbytek okupace nevystoupil v žádném dalším politickém programu, jen ke konci války na politicky nevinná témata. Jeho postavu „Honzy Masaryka“ převzal Čeněk Šlégl, chránící tímto způsobem svého židovského zetě. Další z kolegů, důstojník a lékař Karel Postranecký, zase honoráře za skeče tajně předával vdově po nacisty umučeném odbojáři Jaromíru Ortovi. Tedy bývalém pobočnicku prvorepublikového ministra národní obrany Machníka, muži, který měl Burianovi napomoci k hodnosti nadporučíka. Ojedinělým případem, kdy byl Burian diskreditován společností kolaborantů, se stalo udělení Národní ceny v roce 1942 „k narozeninám Háchovým“, jak zdůrazňoval herec po válce a dodával, že se o tuto cenu nikdy neucházel. Fotograf ČTK jej však zachytil, jak cenu přece jen přebírá, notabene z rukou – slovy Jana Masaryka – „ponravý (Emanuela) Moravce“.

Baarová dvakrát jinak

Honba na údajného kolaboranta Vlastimila Buriana odstartovala krátce po osvobození. Po zatčení 24. května 1945 skončil ve vyšetřovací vazbě na Karlově náměstí, odkud jej převezli na Pankrác. Od spoluvyšetřovanců z řad nacistů a skutečných kolaborantů si užil své. Předhazovalo se mu leccos, třeba, že ve své vile hostil okupanty včetně K. H. Franka. Hájil se, že u něj byli Němci jen jednou, když na udání sousedů hledali zbraně, prý zakopané na zahradě. Proti údajnému zdravení zdviženou pravicí stála svědectví pamětníků, že tuto pozici na jevišti doprovodil slovy: „Takhle vysoko skáče můj pes, když přijdu domů.“ Rudé právo si nedalo pokoj a Burianovo osvobození shazovalo komentáři typu: „(Tento) typ dokonalé umělecké bezcharakternosti a nejčistšího podnikatelského velkoplantážnictví... zůstane pro české divadlo mrtev, i kdyby prošel po řadě všemi pražskými velkočistírny.“

Burian nebyl u soudu uznán vinným ani napodruhé. K jeho konečnému odsouzení k uměleckého distancu a pokutě půl miliónu korun došlo až v politickém procesu, kdy nedostali slovo nejen svědci obhajoby, ale dokonce ani Burianův obhájce. Již v lednu 1946 herce disciplinární rada českých filmových pracovníků vyloučila z činnosti ve filmu. Trumfem obžaloby u třetího ze soudů se stala výpověď herečky Lídy Baarové. V dochovaném výslechovém protokolu z 1. července 1946 Baarová bývalého kolegu obvinila mimo jiné z „velmi přátelského styku s tajemníkem pražského gestapa Dresseem“, z nadbíhání K. H. Frankovi a vůbec „snahy zavděčiti se jim (okupantům) každým způsobem“. O skoro půlstoletí později se tatáž Lída Baarová stala korunou svědkyní při úspěšné soudní rehabilitaci Vlasty Buriana, iniciované mimo jiné divadelním historikem a spolupracovníkem Refl exu Vladimírem Justem a JUDr. Miroslavem Vlkem. Vypověděla, že ji měl vyšetřující soudce Bouchal v roce 1946 pod výhrůžkou šibenice přimět k podepsání předem připraveného obvinění Buriana.

Psychicky zlomený a tělesně sešlý herec se živil těžkou manuální prací v severočeských dolech, později byl poslíčkem na horských chatách, škrábal v kuchyni brambory a jezdil autem pro rekreaty ROH. Herecký distanc skončil v roce 1950 angažmá v Karlínském divadle a prvním poválečným filmem Slepice a kostelník (1951). Jan Werich Burianovi přihrál roli rádce Atakdale v pohádce Byl jednou jeden král a později feldkuráta Katze v brilantní rozhlasové adaptaci Švejka. Nadále jej ale živily hlavně estrády, přitom pro onemocnění žil a otékající nohy musel mnohdy hrát vsedě. Často nevytopené venkovské sály mu přivodily zápal plic, vedoucí k embolii. Bývalý prvorepublikový brankář pražské Sparty (1914–1920), až do poloviny čtyřicátých let nadšený sportovec, zemřel 31. ledna 1962 v 70 letech. Tou dobou už byl autor osudného skeče Josef Opluštil skoro sedm let na svobodě – a čiperně donášel StB.

Vydavatel: A nikdy se nedovíme kdo Vlastu B. udal, kdo ho odsoudil a na čí příkaz neb a protože to byli naši soudruzi komunisté a ty jsou stále chráněni, aby se jim a jejím dětičkám, pane bože, něco nestalo..

Jaká je budoucnost krajanských knihoven?

Odpověď bude hledat online konference

Zdeňka Kuchyňová, Lenka Kanellia RADIO CZ únor.2022 Češi v zahraničí chystají Mezinárodní konferenci krajanských knihoven.

Konference, kterou pořádá Česká asociace, chce poukázat na důležitost krajanských knihoven jako pojítka krajanské komunity s českou kulturou a literaturou. Předzvěstí konference bylo vyhlášení speciální ceny pro počín krajanských knihoven.

Každá krajanská knihovna má svou specifickou situaci, ať již se jedná o prostory, knihovní fond nebo vybavení knihovny. Často se však potýkají s podobnými překážkami.

Ustojí knihovny celosvětový trend úpadku čtenářství?

Konference bude hledat odpovědi na řadu otázek. Jak jsou krajanské knihovny v zahraničí provozovány, v jakých jsou prostorách? Jak funguje půjčování knih, a kdo se o ně stará? Jak mohou ustát celosvětový trend úpadku čtenářství? Je digitalizace jejich nepřítelem nebo naopak cestou k moderní knihovně, která je čtenářům blízko? Jaká je budoucnost krajanských knihoven a kroky nutné k jejich dlouhodobé udržitelnosti? Jednotlivé části konference budou zaměřené na společné problémy, citlivá místa a specifickou problematiku krajanských knihoven, které vyplynou z dotazníkového šetření napříč krajanskými knihovnami.

Konference bude hledat odpovědi na řadu otázek. Jak jsou krajanské knihovny v zahraničí provozovány, v jakých jsou prostorách? Jak funguje půjčování knih, a kdo se o ně stará? Jak mohou ustát celosvětový trend úpadku čtenářství? Je digitalizace jejich nepřítelem nebo naopak cestou k moderní knihovně, která je čtenářům blízko? Jaká je budoucnost krajanských knihoven a kroky nutné k jejich dlouhodobé udržitelnosti?

Jednotlivé části konference budou zaměřené na společné problémy, citlivá místa a specifickou problematiku krajanských knihoven, které vyplynou z dotazníkového šetření napříč krajanskými knihovnami.

Konference nezapomene ani na příklady dobré praxe krajanských knihoven v zahraničí, školních nebo menších knihoven v ČR. Na workshopech zazní i praktické rady vedení knihoven, financování jejich organizace a zajištění obnovy knihovního fondu.

HANA PODOLSKÁ (16.5.1880 - 15.2.1972)

Kramerius

Před 50 lety zemřela legenda české módy, česká Coco Chanel, slavná prvorepubliková návrhářka a podnikatelka Hana Podolská. Narodila se v roce 1880 v německém Merkhausenu jako Johanna Vošahlíková do rodiny úspěšného architekta a stavitele Františka Vošahlíka. Když otec v pouhých 44 letech zemřel na tuberkulózu, rodina se přestěhovala do Prahy, kde si maminka otevřela krupařský krám a Johanna (krátce Hana) se začala učit na švadlenu.

Z učení však odešla poté, co údajně za odmítnutí dostala od mistrové facku. Začala proto šít po doměch, pomáhala mamince živit rodinu a šetřila na vlastní salon. Když v roce 1906 při procházce na korzu ve Stromovce poznala svého budoucího manžela, akademického malíře a fotografa Viktora Podolského, získala v něm nejen životní lásku, ale také partnera pro podnikání.

V únoru 1907 proběhla svatba a ze společných prostředků pak manželé v roce 1908 otvírají v Podskalí Salon u pěti králů. V roce 1914 se krejčovství stěhuje na roh Jungmannovy a Vodičkovy ulice v centru Prahy a později do nově otevřeného paláce Lucerna, v němž si Podolská otvírá i módní ateliér. V roce 1922 začíná s pravidelnými módními přehlídkami, pro inspiraci jezdí do Paříže, její salon se brzy stává pojmem.

Zaměstnával několik desítek švadlen, disponoval kloboučnickou dílnou, kožešnictvím a pletářskou výrobou, vydával také vlastní módní časopisy *Móda a vkus* nebo *Eva*. Mezi zákaznice salonu patřily prakticky všechny přední dámy tehdejší společnosti,

jako byly Marie Baťová, Olga Scheinpflugová, Lída Baarová, Eliška Junková či Hana Benešová. Šťěstí v profesním životě Podolské bohužel vyvažovaly tragédie v tom osobním. V roce 1926 zemřel při nehodě na honu milovaný manžel Viktor Podolský, v roce 1936 pak zemřel na otravu krve ve věku 26 let také prvorozený syn Miloš.

Druhou světovou válku přečkala Podolská i salon bez větších potíží, zvrat přišel až s únorovým převratem v roce 1948. Po znárodnění salonu v červnu 1948 směla Hana Podolská ve svém vlastním podniku zůstat jen díky přímluvě první dámy Marty Gottwaldové (jež se snažila napodobovat Hanu Benešovou a nechávala si od Podolské šít stejné modely jako ona).

Ve vlastním podniku pracovala jako švadlena a prodavačka, v roce 1954 z něj ale byla nakonec přesto vyhozena.

Manželka s dcerou druhého syna Viktora v roce 1948 emigrovaly, Viktor byl zadržen ve Vídni, vrácen do Prahy, uvězněn a později odsouzen za protistátní činnost ke 13 letům vězení.

Když v roce 1968 Viktor se souhlasem maminky emigruje, Hana Podolská se již vzhled k vysokému věku rozhodne zůstat v Československu. Umírá bez rodiny v nedožitých 92 letech v Praze 15. února 1972. Její salon definitivně zanikl v roce 1991.

Ochočení elit

napsal **Peter Schweizer** • 3. března

Ochočení elit je zásadní nástroj jejich úspěchu. Je to celkem jednoduchá myšlenka: lákáním elit jiné země pomocí peněz a přístupu k různým výhodám a příležitostem je přimějete, aby si uvědomili, že jejich zájmy a zájmy Číny jsou propojené nebo dokonce stejné.

Všichni jednotlivci by svoji roli při napomáhání Číně v získání přístupu na americké kapitálové trhy, k americkým vojenským a sledovacím technologiím a k americké politice popřeli. Všichni by tvrdili, že pouze využívají obchodní příležitosti, které jim čínský trh nabízí, tak jak by to měl dělat každý schopný kapitalista. Mohou tvrdit, že řídí mezinárodní korporace....

Ve své knize z roku 2017 nazvané *Principles (Principy)* se Ray Dalio rozepsal o svém "osobním hrdinovi" Wang Čchi-šanovi. Dalio se rozplýval: "Pokaždé, když mluvím s Wangem, tak mám pocit, že se blížím k rozluštění sjednocujícího kódu, který odemká zákony vesmíru." Wang Čchi-šan je druhým nejmočnějším mužem Komunistické strany Číny a je známý jako Siův vymahač. Časopis *The Economist* ho nazval "nejobávanějším mužem v Číně". Pro Dalia to však evidentně neplatí. Čtenáři se hned na další stránce této knihy dozvědí, že ve stejnou dobu se Dalio v Číně pokoušel založit nový hedge fond.

Nejsou ale ani tak servilní jako Mark Zuckerberg z Facebooku.

Téměř všechny výrobky společnosti Apple se vyrábí v Číně a iPhone má na čínském trhu s telefony 23procentní podíl. Apple byl opakovaně obviněn, že těží z nucené práce Ujgurů, což společnost popírá. Jak napsal investigativní novinář a spisovatel Upton Sinclair: "Je těžké přimět člověka, aby něčemu rozuměl, když jeho plat závisí na tom, že tomu nerozumí."

Při zkoumání toho, jak Američané zbohatli napomáháním Komunistické straně Číny dosáhnout jejího deklarovaného cíle nahradit USA na

pozici "světové velmoci č. 1", jsem narazil na čínský termín "ochočení elit" (Elite Capture), který charakterizuje postoj vlivných lidí v USA vůči Číně.

"Ochočení elit" může znamenat různé věci, ale pro Komunistickou stranu Číny, čínský zpravodajský aparát a pro ty, kdo jsou zapojeni do kvazisoukromých obchodních podniků, je to zásadní nástroj jejich

úspěchu. Je to celkem jednoduchá myšlenka: lákáním elit jiné země pomocí peněz a přístupu k různým výhodám a příležitostem je přimějete k tomu, aby si uvědomili, že jejich zájmy a zájmy Číny jsou propojené nebo dokonce stejné.

Číňané se vlastně nechovají příliš rafinovaně a ani se to moc nesnaží skrývat. Při budování Nové hedvábné stezky praktikují tuto metodu po celém světě a především v Africe. Ale ukázalo se, že elity v západních demokraciích, zejména nevládní elity, jsou také úžasně poddajné.

Nancy Pelosi již dva roky blokuje snahy Kongresu o vyšetření původu viru COVID-19. Ačkoliv se objevilo mnoho důkazů poukazujících na možnost úniku viru z laboratoře ve Wu-chanu, tak Pelosi nařídila Demokratům v Kongresu, aby s vyšetřováním nesouhlasili. Její manžel Paul vydělal miliony dolarů na obchodech s Čínou mimo jiné i díky svému partnerství v investiční společnosti Matthews International Capital Management, která byla průkopníkem investování v Číně.

Chování, prohlášení a činy těchto a mnoha dalších lidí, o kterých pojednávám ve své knize, naznačují prolínání jejich osobních zájmů se zájmy Číny. A tyto zájmy jsou dostatečně silné na to, aby zablokovaly humanitární otázky a otázky národní bezpečnosti, které vzestup Číny vyvolává.

Jak napsal investigativní novinář a spisovatel Upton Sinclair: "Je těžké přimět člověka, aby něčemu rozuměl, když jeho plat závisí na tom, že tomu nerozumí."

Peter Schweizer je prezident Governmental Accountability Institute, významný spolupracovník Gatestone Institute a autor nové knihy Red Handed: How American Elites are Helping China Win (Dopadení při činu: Jak americké elity pomáhají Číně k vítězství).

Dear members of Sokol Sydney & friends,
We have prepared a day full of fun traditional Easter activities for your family!
Come and join us to celebrate Easter Monday the way it should be - egg hunt, egg colouring, jumping castle and other fun games and competitions for your children!
Let's keep our traditions alive!

Happy Easter!
MONDAY 18 APRIL 2022

PROGRAM:

11:00 START

13:00 EASTER EGG HUNT

ACTIVITIES:

TRADITIONAL EGG PAINTING
GAMES & COMPETITIONS
JUMPING CASTLE ALL DAY

ENTRY:

MEMBERS: \$15 PER CHILD
NON-MEMBERS: \$20 PER CHILD

FOOD & DRINKS AVAILABLE AT SOKOL BAR

16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST

Vydavatel: Je to opravdu pro Českou a slovenskou komunitu, když je to inzerované pouze v Angličtině? Není to pouze pro anglicky hovořící? Třeba právě ty, kteří rýdují buky a svimingují na bíci nebo v půlu a koučují?

Nenechme to vzniknout

Marian Kechlibar NevPes

Neoddávejte se snění o občanské válce, je to noční můra (Zamyšlení nad přílišnou krvavostí některých obyvatel kyberprostoru)

Milí čtenáři, tento týden jsem jako obvykle měl napsat úterní sloupek pro Echo24, a když jsem uvažoval nad tím, jaké téma zvolit, padlo mi do oka padesátileté výročí takzvané “Krvavé neděle” v Londonderry. Nebo jenom Derry, protože Severní Irsko je dodnes tak šíleně rozpolcené, že dokonce i při pouhém vyslovení jména toho města ve skutečnosti zaujímáte nějaký postoj: *Derry* je název používaný irskými katolíky a *Londonderry* mu říkají protestantští lojalisté. Nazval jsem ten sloupek “Kulky, které nezajistily mír”. Oni tam sice žijí křesťani, ale vztahy mezi nimi si zas tak moc nezadají s nějakým sunnitsko-šítským konfliktem v Iráku.

No, a v téhle souvislosti jsem se odhodlal napsat něco na téma, které mi už nějakou dobu vrtá hlavou. Mám pocit, že příliš mnoho lidí má o válkách představu, která naprosto neodpovídá realitě. Nechci se sám tvářit jako nějaký veterán od Passchendaele nebo od Saigonu, ale o historii mám určité ponětí a myslím si, že tenhle článek je potřeba jak sůl.

Nebudu jmenovat žádná konkrétní jména, abych z toho nedělal ještě navíc osobní spor; ale ono stačí vzít si celkem libovolnou diskusi týkající se francouzských či jiných no-go zón, aby se v ní mluvilo o nadcházející občanské válce, a jak to tak čtete, tak máte dojem, že se na takovou událost někteří lidé přímo *těší* a mají pocit, že by se tím něco vyřešilo.

Podobný sentiment jsem více než jednou slyšel v osobním rozhovoru i z úst intelektuálů, kteří jsou o něco opatrnější než běžný Franta Diskutér a většinou nic takového nikam nenapíší (nebo aspoň nepodepíší), aby si nekomplikovali život. Ale sami jsou to lidé středního věku s bříškem, kteří v životě nezabili ani akvarijní rybičku. Trochu mi tohle uvažování připomíná jinou skupinu intelektuálů ze Sorbonny, kteří svého času ovládli Kambodžu a bohužel dostali příležitost ty svoje radikální knižní představy realizovat prostřednictvím jiných lidí, kterým už to zabíjení rybiček (a nejen rybiček) šlo celkem od ruky. Naopak jsem nikdy tenhle druh přání neslyšel od vojáků, kteří si odbyli nějaké ty mise v Iráku či Afghánistánu. Nemůžu říci, že bych takových vojáků znal desítky či stovky, ale pár jsem jich potkal a vesměs říkali, že něco takového se tu nikdy nesmí stát.

Prosím vás, já jsem sám napsal *Krvavé levandule*, přičemž v některých detailech jsem čerpal z výpovědí svědků bosenské války, aby ta historická věrohodnost byla dostatečná. Ale ta kniha není žádný návod, to je *dystopie*, snaha varovat před scénářem, kterému se ještě v naší zemi určitě vyhnout můžeme.

Všimněte si, že ta knížka končí dnem dobytí Nice a nic dalšího už nenásleduje, protože jsem popravdě řečeno nevěděl, jaký scénář bych tam mohl popsat, aby nebyl ještě depresivnější než všechny ty povídky předtím. “A pak žili všichni co nejdál od sebe a nenáviděli se až do smrti a do smrti svých vnuků a pravnuků”, to není moc příjemné zakončení knihy.

V zájmu historické přesnosti je nutno konstatovat, že staří Římané, Mongolové atd. občas vedli vysloveně genocidální druh válek, po kterých nezbyl z druhé strany nikdo, kdo by si mohl stěžovat, leda otroci, které vesměs nečekal nijak dlouhý život ani příležitost mít potomky. Váleční zajatci se v takových říších posílali do dolů apod., kde byli víceméně spotřebním materiálem s krátkou životností.

Takhle skončilo třeba Kartágo, podobným způsobem válčil i Caesar v Galii nebo Iberii. Součástí standardu římského vedení války byl princip “*Murum aries attigit*“, který znamenal, že obležené město mělo šanci se vzdát přesně do okamžiku, než se první obléhací beran dotkl zdi, a pokud tu příležitost nevyužilo, bylo pak po svém dobytí zdevastováno nevýslovným způsobem. A jelikož Římané byli v dobývání různých opevnění nesrovnatelní mistři,

protože dobře ovládali všelijaké ženijní práce, znamenalo to, že zavít před nimi brány města byla v podstatě jistá smrt (daleko efektivnější byla guerilla někde v lese, tam mohly i slavné legie dostat ponižující výprask). O mnoho staletí později dával obleženým městům podobný druh ultimáta Čingischán a jeho mongolští kolegové.

Tohle ale moderní mocnosti dělat nebudou, protože jim záleží na vlastní reputaci. Propaganda je dneska stejně důležitá jako zbraně a peníze, možná ještě důležitější. Dokonce i těm Číňanům záleží na jejich reputaci a v tom nadcházejícím velmocenském zápolení s USA se budou snažit přesvědčit neutrální země o tom, že ten jejich model je *lepší* než ten americký. I ten Írán nebo Severní Korea se snaží sama sebe navenek nějak přikrášlit. Jediná entita státního rozsahu a moci, která se rozhodla, že si bude kultivovat vnější image naprostých krvavých psychopatů, byl Islámský stát, a ten už taky není; jednotlivci nebo tlupy po něm sice zůstaly, ale ten polostátní útvar kontrolující území větší než ČR a s několika miliony původních obyvatel už zanikl.

Podobně existuje i u jiných států snaha tak trochu zahrávat do autu špinavé okamžiky z vlastní historie. Existují sice takoví ti stereotypní sebestmrači, hlavně v akademické sféře, ale jinak se i bývalé koloniální mocnosti snaží v oficiální komunikaci tak trochu vyhnout tomu, aby se o těch nehorších “Krvavých nedělích” z jejich dějin mluvilo. Žádné impérium světa, ani britské, ani portugalské, ani japonské, ani turecké, ani aztécké, nevzniklo tak, že by silnější zvali slabší na šálek horké čokolády a přesvědčovali je o tom, že pod novou vlajkou půjde všechno líp. Ale raději se to moc nerozmazává.

Takže tento extrémní scénář není moc pravděpodobný. To by muselo dojít k opravdu hlubokému rozvratu civilizace, aby se evropské mocnosti ve velkém vrátily ke způsobům Caesara a Čingischána a přestalo jim úplně záležet na tom, jaké krvávy napáchané jejich jednotkami kolují někde po YouTube.

Pak jsou další možné scénáře, které jsou i v dnešním světě realističtější, ale od těch se zase nedá čekat žádný kladný konec.

Scénář rozpadu na *de facto* dva státy, které mají organizované a funkční armády, je asi ten horší, ale zase o něco kratší. To byla americká nebo španělská občanská válka, kde na obou stranách sloužili profesionálové a obě strany si dokázaly sehnat adekvátní zbraně a vybavení. Tam se dá aspoň čekat, že dříve nebo později jeden druhého rozhodujícím způsobem porazí. (Co nastane potom, to je další věc. Jižanská rasová segregace se udržela dalších sto let a Ku-Klux-Klan taky, a spousta toho dnešního *progresivismu* v USA je pozdní křečovitá reakce na vývoj, který nastal až *po* občanské válce.)

Tenhle scénář má hlavní nevýhodu v tom, že je opravdu extrémně devastující, protože moderní zbraně, i ty konvenční, jsou schopné proměnit libovolný kus krajiny v krajinu měsíční, a to během několika desítek minut. Úmrtnost na bojišti tomu odpovídá. Už za druhé světové války to bylo dost špatné a od té doby se ničivost zbraní ještě podstatně zvýšila.

Osobně si myslím, že ten hlavní důvod, proč proti sobě velmoci přestaly válčit, není v tom, že by se k moci dostali lepší lidé (haha), dokonce za to nemůže ani svatý mírotvorný Brusel, který se tím rád chlubí; ale že hlavním důvodem je to, že dneska v podstatě nemáte co vyhrát. Potenciální vítěz dnešního konvenčního konfliktu získá hromadu trosek a popela, na které se nedá zbohatnout, a vynaloží na to dost peněz i úsilí. (Možné výjimky by mohly být u mimořádně cenných nalezišť nerostných surovin, ale i ty je většinou jednodušší si prostě koupit na světovém trhu. Další specifickou výjimkou mohou být náhradní konflikty velmoci v rozvojovém světě, kde hlavní škody nese místní obyvatelstvo.)

Toto nicméně není v Evropě scénář moc reálný, protože i kdyby nějakí džihádisti vyhlásili nakrásně emirát Frankistán, nebudou mít adekvátní zbraňové vybavení k tomu, aby se udrželi třeba rok nebo dva.

Pro začátek nebudou mít asi žádné letectvo, možná pár dronů, a převaha ve vzduchu bývá v takových konfliktech rozhodující.

Nezapomeňme také, že mládež vyrostlá někde na sídlišti a zvyklá odmalička na život financovaný sociálním systémem většinou nemá předpoklady k tomu, sama od sebe vytvořit kohezivní a disciplinované vojenské jednotky, které snesou i takové nepřijemnosti, jako je třeba hlad. Gangy jsou něco jiného, jejich jednotliví členové se můžou dopouštět velkých krutostí, ale k vedení skutečné války jsou potřeba skuteční vojáci, a udělat z řadových rekrutů skutečné vojáky, to je úkol na pár let i v zemích, které na to mají víceméně dokonalé systémy (třeba Izrael).

Takže to bych v Evropě taky moc nečekal.

Co tedy ale skutečně zažít můžeme, je scénář zvaný “*trable*”, podle eufemismu, který se používal pro situaci v Severním Irsku asi třicet let (*The Troubles*). Endemické násilí, chvilka klidu, pak zase vyletí do vzduchu auto nebo pizzerie, sem-tam někoho pokropí ze samopalu na ulici, sem-tam někdo jiný záhadně zmizí a o pár let později se najde jenom hlava atd. Nízkoúrovňový konflikt, ale strašně vyčerpávající. Takový ten druh občanské války, která nikdy nevzplane podobně jako tehdy za Severu proti Jihu, ale neustále nějak doutná.

Za celých těch třicet let problémů v Severním Irsku bylo “jenom” asi 3500 obětí na životech, čili v průměru dvě až tři týdně. Oblíbenou činností hlupáku je přepočítávat oběti terorismu na autonehody apod.; jenomže cílená vražda není autonehoda a žít v takovém permanentním stresu je peklo, protože víte, že ti vrahové chodí mezi vámi a možná si vybírají další oběť. A že ty vrahy někdo další podporuje, chrání, poskytuje jim úkryt a pomoc atd., protože je rád, že zabíjejí zrovna vás.

V podobném stavu žije Stát Izrael, kde to sice mají pod kontrolou, ale stejně to nevypadá, že by situace mohla kdy mít nějaké rozuzlení. V podobném, o trochu míň intenzivním konfliktu, se nacházejí země jako Francie a Belgie s jejich “problémovými” čtvrtěmi typu Molenbeeku; připomínám, že po útocích v Bataclanu byl ve Francii vyhlášen výjimečný stav na dobré dva roky a nové protiteroristické zákony zafixovaly některá tvrdá opatření z výjimečného stavu natrvalo, i ve stavu takzvaně normálním.

Tohoto druhu doutnajícího konfliktu se můžeme dočkat v míře hojně, ale jestli se na to někdo těší nebo si od toho něco slibuje, tak ... to nechápu. Ani ti Izraelci, kteří jsou v bezpečnostních věcech celkem pragmatičtí a netrpí iluzemi o krásách multikultury, nepřišli až dodnes na žádný způsob, jak takový chronický konflikt *ukončit*. Dokážou se od něj jakžtakž fyzicky izolovat, ale za cenu vysokých nákladů na bezpečnostní složky a také ztráty možnosti nějak hospodářsky využívat kus teritoria, které by jinak patřilo buď jim, nebo nějakému spřátelenému, neškodnému sousedovi. Taková Gaza by v lepším světě mohla být docela užitečný civilní přístav. Teď je to hnízdo teroristů z Hamásu a hnízdem teroristů z Hamásu taky patrně dlouho zůstane.

Nemám žádný recept na problémy Francie, ale případná občanská válka jim nejspíš nijak nepomůže. Klidně je možné, že ten jejich stav je prostě v dnešním politickém a společenském kontextu neřešitelný, ať už se letos stane novým prezidentem kdokoliv. I kdyby se rozhodli k nějakým deportacím, kdo si ty deportované dobrovolně vezme? O další náboženské extremisty přece nestojí ani v tom Alžírsku, které je nejbližší.

A co se České republiky týče, tak jediné, co mě napadá, je důsledná, důsledná prevence. Nenechat takové podmínky vůbec vzniknout. Vidíme, jak se to vyvinulo jinde.

Ženy je prý třeba před sexem trochu dráždit. Tak jsem jí řekl: “No, co ty moje velrybo...”

Doktor mi řekl, že zlomená sanice srůstá I měsíc.

Tvrdil mi, že může třikrát za noc. Ale ukázalo se, že myslel žrát!

O táboře al-Húl

aneb Jak těžko se řeší poválečné problémy v praxi

Marian Kechlibar NevPes

Milí čtenáři, minulý článek o tom, že se lidi nemají fixovat na představu občanské války, celkem předvídatelným způsobem píchl do vosího hnízda. Dočkal jsem se asi desítky obvinění, že tím chci nepřímou vyhlásit kapitulaci a všeobecné podvolení hordám barbarů.

Co se nějakého defetismu týče, **nic mi není vzdálenější**, ale určitý typ lidí zkrátka nedokáže uvažovat jinak než na škále černá-bílá. Mají jednoduchý svět, ale neměnil bych s nimi. Reálný svět je plný složitých odstínů a my, co je vidíme, si někdy musíme zoufat nad tím, že je třeba některým jiným nedokážeme zprostředkovat. Ale našťastí je spousta jiných lidí ochotna je vidět také, nebo si aspoň poslechnout něco o tom, jak vypadají. Pro takové čtenáře píšu rád.

Tento článek bude vlastně jedním dlouhým pozastavením, které dobře ukazuje, jak bezvýhodné situace nastávají *po* válkách. Na zítřek pak chystám další, který bude pojat trochu optimističtěji.

Předpokládám, že blízkovýchodní Kurdy nebude ani ten největší škarohlíd prohlašovat za národ zhýčkaný příliš dlouhým mírem a bohatstvím. Kurdistán, rozdělený mezi čtyři státy, opravdu není žádné Švédsko, aby tam kvetly a prosperovaly nějaké nereálné intelektuální koncepty; všechno je okamžitě korigováno nemilosrdnou realitou. Tam se žije s nohama na zemi a s prstem na spoušti zbraně.

(Obrazně řečeno, samozřejmě. V praxi musíte mít ten prst *těsně vedle, ale ne přímo v lučiku*, abyste tu spoušť nestiskli omylem a neprovtali si nohu, případně nezastřelili svého kolegu. Podle toho mimo jiné poznáte na fotkách běžnou nedisciplinovanou chátru od bojovníků, kteří mají nějaký skutečný vojenský výcvik. Ta první kategorie se strašně ráda fotí s prsty na spouštích, snad to mají odkoukané z filmů.)

Kurdové vybojovali vítěznou válku proti Islámskému státu, kterou si nevybrali, ale byla jim vnucena. Šlo jim zkrátka o holé životy a to je docela dobrá motivace, bránit se ze všech sil. Nevybojovali ji úplně sami, dost jim pomohlo letectvo jiných mocností (kterému se zase nějaký jiný komentátor na *Neviditelném psu* smál); ale fakt je, že nesli velkou tíhu bojů. Což o to, dokud se bojovalo, byla to dobrá příležitost poslat ty nepřátele do jejich vysněného ráje, ale když boje skončily, nastal problém, co udělat se zajatci.

Zhmotněním tohoto problému je obří tábor Al-Húl v severní Sýrii, kde je dnes zavřeno skoro šedesát tisíc lidí, vesměs žen a dětí pozůstalých po bojovnících Islámského státu. Sem-tam se některé podaří vyexpedovat jinam, ale vzápětí je nahradí další a *nikdo neví, co s nimi*. Kurdové sťeží tábor zvenčí, ale zevnitř tomu táboru vládnou fanatičky s vymytými mozky, příliš nebezpečné na to, aby je bylo možno jen tak vypustit do světa. Cizí státy, jejichž občané tvoří významné procento zajatců, vesměs dělají maximum pro to, aby si je nemusely vzít zpátky (samozřejmě, Němci se svojí obvyklou poslušností si je dovezli hezky domů; děkujeme, sousedi!). Jsem zvědav, jestli tam ten tábor bude stát ještě někdy v roce 2050, ale nevyločoval bych to. Palestinské tábory v Libanonu existují ještě déle.

Středověký Čingischán by patrně situaci vyřešil tím, že by všechny ženy a děti v táboře uvrhl do otroctví (ženy v plodném věku se moc nezabýjely ani ve středověku, nové bojovníky potřeboval každý). Japonci roku 1940 by nejspíš udělali něco podobného, ne-li horšího, protože těm nebylo žádné svinstvo cizí (=Nankingský masakr 1937). Ale moderní Kurdové jsou civilizovaný národ, který žádné otrokářství nepěstuje a naopak stojí o to vybudovat si mezi ostatními civilizovanými národy světa nějaké diplomatické vztahy a pověst. Tudíž nic takového dělat nebudou, i kdyby se mezi nimi třeba jedinci ochotní k podobným postupům našli. (Vždycky se najdou,

vsadte se, že v každém paneláku bydlí aspoň jeden člověk, kterému by takový systém vyhovoval.)

No jo, ale co tedy dělat můžou? Protahovat *status quo* a nic víc. Taková je realita roku 2022

Celý problém násilného džihádu a onoho nenásilného, ale stejně nebezpečného a daleko masivnějšího podhoubí tichých sympatizantů, které jeho existenci umožňuje, se dá shrnout slovy, že **na světě existuje značné množství nebezpečných lidí, o které žádný normální stát nestojí, ale zároveň není patrné, co s nimi vlastně dělat**. V tomto směru je tábor al-Húl jenom zmenšenina světa jako takového.

Deradikalizační programy moc dobře nefungují; ještě bych tomu byl ochoten věřit u mládeže, která se v průběhu dospívání chytá každé blbosti, ale pokud byl někdo teroristou ve třiceti letech, tak už věděl docela přesně, co dělá, a nejspíš jím minimálně v duchu zůstane až do smrti.

Ideálním řešením takové situace, na které ovšem nemáme vědeckotechnické prostředky, by bylo vybudovat pro tyto lidi někde uprostřed Pacifiku jejich vlastní kontinent. Tam by si mohli zřídit šarijský kalifát dle svého gusta a přitom by se nacházeli bezpečně daleko od zbytku světa. To je bohužel sci-fi, takže reálně se děje to, že si je ty státy různé postrkávají kolem, jak to jen jde.

Náš vlastní kontinent se bohužel stal jejich *de facto* dovozcem, protože stále ještě lpíme na pojetí azylové a migrační politiky formované tragédiemi druhé světové války a nechceme si přiznat, že se ta ušlechtilá tradice obrátila proti našim bezpečnostním zájmům. Ale i kdyby tato pošetilost zítra pominula, stejně si je žádné Alžírsko nebo Sýrie zpátky nepřeberou; proč by to taky dělaly? Mají svých problémů dost.

V této překerní situaci máme zatím to štěstí, že tu nemáme usazen příliš velký kontingent, ale to je štěstí, které nemusí vydržet, a všechny vlády budoucnosti by se měly **maximálně snažit** o to, aby se Česká republika nestala pro tento druh přistěhovalců něčím lákavá, neakceptovat žádné kvóty atd. Právě naopak. Jsou-li potřeba pracovní síly, vždycky se můžeme poohlédnout v zemích jako Vietnam. S integrací Vietnamců jsou tu bohaté zkušenosti a i když naše kultury nesplynuly, vycházíme se sebou navzájem velmi dobře.

Tak, tolik k al-Húlu a zítra si napíšeme něco o tom, co bylo nejsilnější stránkou římského impéria. Pro Římany totiž "mít na svém území nepřátelskou populaci" nebyla žádná novinka, to byl problém, který při své expanzi řešili pořád.

Nepřátelské převzetí jižního Tichomoří Čínou

Lawrence A. Franklin • 20. února 2022

Komunistická strana Číny zesiluje svoji snahu o mezinárodní izolaci Tchaj-wanu a vedoucím představitelům některých chudých ostrovů nabízí úplatky, aby přerušili své diplomatické vztahy s Tchaj-pejí. V současné době s Tchaj-wanem udržuje formální diplomatické vztahy pouze 15 zemí a čtyři z nich jsou v jižním Tichomoří: Marshallovy ostrovy, Nauru, Palau a Tuvalu.

Některé z těchto států v minulosti udržovaly diplomatické styky s Tchaj-wanem, ale zdá se, že neodolaly čínské nabídce půjček a investic a v neposlední řadě změnil svůj názor také díky čínským korupčním praktikám. Mezi tyto korupční praktiky patří přímé zasahování do domácí politiky těchto ostrovů, což ohrožuje důvěryhodnost jejich vládních institucí.

Intenzita snahy Komunistické strany Číny posílit své pozice v Tichém oceánu a získat zde převahu – kterou USA vybojovaly za cenu velkých obětí ve 2. světové válce – jasně ukazuje, že ambice Pekingu sahají mnohem dál než jen ke znovusjednocení Tchaj-wanu s čínskou "Vlastí".

Agresivní a vytrvalá diplomatická ofenzíva vedená s cílem získat celou konstelaci kdysi prozápadních ministátů jižního Tichomoří opět zdůrazňuje

odhodlanou touhu Číny stát se dominantním globálním hráčem v tichomořské oblasti a nahradit na této pozici USA a jejich svobodné a nezávislé spojence – a poté anektovat zbytek světa.

V říjnu 2021 uspořádala Čínská lidová republika (ČLR) první konferenci ministrů zahraničí Číny a více než 20 tichomořských ostrovních států. 3. prosince 2021 Číňané na tuto videokonferenci navázali zřízením "Rezervy nouzových zásob Číny a tichomořských ostrovů".

Čínská diplomatická ofenzíva v jižním Tichomoří je součástí dlouhodobé snahy Číny nahradit USA v pozici hlavní světové supervelmoci a její snahy nastolit v sousedních zemích svoje autoritářské hodnoty.

Všechny tichomořské ostrovní státy pozvané na tuto videokonferenci ministrů zahraničí již přijaly pekingskou "politiku jedné Číny". Některé z těchto států v minulosti udržovaly diplomatické styky s Tchaj-wanem, ale zdá se, že neodolaly čínské nabídce půjček a investic a v neposlední řadě změnil svůj názor také díky čínským korupčním praktikám. Mezi tyto korupční praktiky patří přímé zasahování do domácí politiky těchto ostrovů, což ohrožuje důvěryhodnost jejich vládních institucí. Ačkoliv ČLR dosud nezaložila formální pročínskou organizaci, která by konkurovala prozápadnímu Tichomořskému ostrovnímu fóru (PIF, Pacific Island Forum) ustavenému v roce 1971, tak je naprosto zřejmé, o co Číně jde. Komunistická strana Číny zesiluje svoji snahu o mezinárodní izolaci Tchaj-wanu a vedoucím představitelům některých chudých ostrovů nabízí úplatky, aby přerušili své diplomatické vztahy s Tchaj-pejí. V současné době s Tchaj-wanem udržuje formální diplomatické vztahy pouze 15 zemí a čtyři z nich jsou v jižním Tichomoří: Marshallovy ostrovy, Nauru, Palau a Tuvalu.

Ačkoliv jsou tyto tichomořské ostrovy malé a celkový počet obyvatel těchto států se blíží pouhým 2,3 milionu, tak teritoriální oblast těchto států zahrnuje přibližně 15 % zemského povrchu. Čína má ke zvýšení svého vlivu v tomto regionu mnoho strategických i ekonomických důvodů. V jižní části Tichého oceánu se nachází několik nejbohatších rybářských lovišť na světě. Čína provozuje největší flotilu rybářských lodí na světě a vyloví asi 20 % světového úlovku ryb. Celkově Čína spotřebovává asi 40 % světového úlovku mořských plodů.

Strategové Komunistické strany Číny by rádi uzavřeli dohodu s kterýmkoliv tichomořským ostrovem, který by Číně umožnil vybudování vojenské základny a multifunkčního přístavu pro rostoucí čínské námořnictvo. Pokud čínské válečné lodě získají rozsáhlejší přístup k přístavním zařízením některého ostrovního státu, tak bude čínské námořnictvo schopné znemožnit volnou plavbu amerických námořních plavidel a během případné krize bude schopné znemožnit Spojeným státům zásobovat své spojence v Tichém oceánu. Čína by se díky tomu také dostala do pozice, kdy by mohla ovládat hlavní obchodní námořní cesty v Tichomoří. Vojensky by pak letectvo i námořnictvo Čínské lidové osvobozené armády "přeskočilo" takzvaný první i druhý "perlový náhrdelník" (String of Pearls) – řetězy pobřežních ostrovů v Jihočínském moři a v Indickém oceánu. Pokud by toho Čína dosáhla, tak by mohla zmařit jakékoliv úsilí spojenců svobodného světa omezit přístup čínských válečných lodí na otevřený oceán. Rozpínavost Číny v Tichém oceánu, ponechaná bez kontroly, by mohla znamenat zkázu pro jakékoliv americké úsilí o vytvoření obranného perimetru zemí QUAD (Quadrilateral Security Dialogue, Čtyřstranný bezpečnostní dialog, jeho členy jsou Indie, Japonsko, Austrálie a Spojené státy) proti Číně v Tichém oceánu. Na **Fidži** dala komunistická Čína najevo své pohrdání konvenčním diplomatickým chováním, když její diplomaté pokazili oslavu 109. Národního dne Tchaj-wanu konanou 8. října 2020. Čínští diplomaté vyvolali rvačku, která vyústila v hospitalizaci zraněného tchajwanského obchodního ataše. V agresivním chování nezabránil pekingským diplomatům ani fakt, že Fidži uznává pekingskou "politiku jedné Číny".

Češi v krvavé zemi. Sověti desítky českých vězňů při útoku nacistů raději zavraždili

Adam Hradilek, Jaroslav Formánek, ÚSTR

Krvavá země je nazýváno území Evropy, které si nejprve rozdělil Stalin s Hitlerem, aby o něj později soupeřili. Týká se Polska, Běloruska, Ukrajiny, pobaltských států a západního okraje Ruska. Přibližně od poloviny 30. let se na další desetiletí stalo předmětem nevídaného politicky motivovaného násilí na civilním obyvatelstvu, jež si vyžádalo kolem 14 milionů obětí. Mezi nimi i Čechů.

Od 22. června 1941, kdy nacistická vojska vtrhla do Sovětského svazu, až do počátku července téhož roku bylo ve věznicích na Západní Ukrajině, přesněji řečeno na polském území okupovaném Sověty od roku 1939, povražděno příslušníky NKVD přes 22 tisíc vězňů.

Jednalo se zejména o politické vězně označené za "nepřátele lidu", které NKVD nestačila a ani nechtěla evakuovat před nacistickým útokem do vnitrozemí. Namísto propuštění na svobodu se proto rozhodli tyto lidi raději povraždit.

V sovětských věznicích byly v té době internovány i stovky československých uprchlíků před nacismem i jinak perzekuovaných krajanů. Většina z nich sice skončila v táborech gulagu, avšak desítky lidí českého původu transport do lágrů nestihly, a zákeřná smrt si pro ně proto přišla ve spěšně opuštěných věznicích. I jejich krev tak zalila ono pověstné "krvavé území", jež si nejprve rozdělili - a následně o něj soupeřili - Josif Stalin s Adolfem Hitlerem. Svědectví o utrpení zavražděných Čechů po dlouhých letech vydaly otevřené archivy KGB na Ukrajině, dochovaly se i vzpomínky těch, co masakry přežili.

Přibližně od poloviny 30. let se území Polska, Běloruska, Ukrajiny, pobaltských států a západního okraje Ruska stalo na další desetiletí předmětem nevídaného politicky motivovaného násilí na civilním obyvatelstvu, jež si vyžádalo kolem čtrnácti milionů obětí. Americký historik Timothy Snyder region nazval termínem "krvavé země".

Právě tady probíhala okupace ze strany nacistického Německa i sovětského Ruska, zde se naplňovaly nacistické vize o vyhlazení Židů a vytváření životního prostoru pro vyvolenou rasu, ale i sovětské záměry spočívající v očistění nově nabytého či pohraničního území od nepřátelských elementů.

Jedni čekali na záchranu od nacistů, druhí od Sovětů

V neposlední řadě se krvavé země záhy proměnily v dějiště válečného konfliktu mezi oběma totalitními mocnostmi. Místo zaplnilo zoufalství i marné naděje zdejších lidí. Na jedné straně miliony sovětských otroků očekávaly, že je nacistická armáda osvobodí, a na druhé straně vkládaly miliony obětí německých koncentráků poslední naději do Rudé armády.

V kolektivní historické paměti jsou proto pevně zakotveny názvy "hlavních měst" krvavých zemí - Osvětim či Treblinka, spojených s nacistickým masovým vyvražďováním milionů civilistů, zejména Židů. Ve všeobecnou známost vstoupil i Katyňský masakr z dubna 1940, kdy Sověti povraždili přes 20 tisíc Poláků.

Veřejnosti méně známá je pak například tragédie v Kamenci Podolském z 27. až 28. srpna 1941, historiky často prezentovaná jako první masová likvidace v rámci vize o konečném řešení, neboť tam bylo Němci postříleno 23 600 Židů. Pár dnů předtím, 9. července, už ale začalo vyvražďování Židů v Žitomiru, kde bylo zabito na 10 tisíc lidí. V nedaleké Vinici pak 22. září 1941 přišlo o život 28 tisíc Židů. Tím však výčet měst a obcí, kde působily speciální jednotky Einsatzgruppen, teprve začal.

Nicméně krvavé země nepohřbily své první oběti až během válečného konfliktu mezi nacisty a bolševiky. Hromadnou popravu zažil výše zmíněný Žitomir již tři roky před napadením Sovětského svazu, když v den svatého Václava 28. září 1938 popravili v tomto městě příslušníci NKVD osmdesát Čechů - členů Sokola,

NOVINY -. Z českého tisku a od krajanů ze světa

učitelů a dalších významných členů české krajské komunity.

Stali se obětí vlny nebývalé "velkého" teroru, kterému v letech 1936-1938 padlo v Sovětském svazu za obět 800 tisíc obyvatel, z toho kolem 1500 lidí s českými kořeny.

Utekli před nacisty, skončili v gulagu, bojovali

Češi přicházeli do budoucích krvavých zemí za prací ještě za časů carského Ruska, později sem mířili pomáhat dřívě usazeným krajanům nebo přímo budovat komunistickou společnost. Největší imigrační vlna nastala po vypuknutí druhé světové války v roce 1939, kdy z okupovaného Československa odešly tisíce uprchlíků.

Část z nich zemřela následkem útrap a vyčerpání, další část padla za obět nacistické perzekuci. Většina z přibližně osmi tisíc osob, jimž se podařilo dostat na sovětskou stranu, byla pozatýkána NKVD a odeslána na nucené práce do gulagu. Převážně skončili ve vzdálených a nehostinných krajích této velké země, kde jim nacistický útok na Sovětský svaz "kýžené osvobození" ze strany wehrmachtu nepřinesl.

Přesto se jejich situace po 22. červnu 1941 radikálně změnila. Na základě amnestie vyjednané se Sověty koncem roku 1941 exilovou vládou v Londýně byli mnozí z nich z lágrů propuštěni do československé vojenské jednotky vznikající v SSSR. V bojích o krvavé země jich pak nemálo padlo.

Červnový útok nacistického Německa na SSSR se naopak tragicky dotkl části krajanů internovaných ve věznicích na západním okraji bolševického impéria. Sovětský svaz, vázaný s nacistickým Německem smlouvou o přátelství a spolupráci z 28. září 1939, byl totiž útokem svého "spojence" tak zaskočen, že nezvládal ani evakuaci ohroženého civilního obyvatelstva, natož pak lidí zavřených ve věznicích.

Vraždy ve 34 věznicích jen na západní Ukrajině

V tomto případě se Sovětům nabízely dvě možnosti, otevřít brány věznic a propustit je na svobodu, nebo je zlikvidovat. Rozhodli se pro druhé řešení, jež postihlo zvláště politické vězně z řad Poláků, Ukrajinců, Estonců, Litevců, ale i Židů a několika desítek Čechů.

Na území okupovaném Sověty v důsledku dohody Stalina s Hitlerem v rámci paktu Molotov-Ribbentrop byly během několika týdnů povražděny desítky tisíc vězňů osob. Jen na Západní Ukrajině se do lidí střílelo ve 34 věznicích.

Již v samotný den německého útoku bylo povražděno vybrané osazenstvo věznic v Przemyslu, Lucku nebo ve Lvově. Den po útoku, 23. června 1941, bylo sice vydáno nařízení NKVD k evakuaci 23 tisíc vězňů do sovětského vnitrozemí, avšak rychlý postup německých vojsk to bezpečnostním složkám neumožnil. NKVD tak spustila krvavou lázeň, během níž ztratilo život v průběhu několika týdnů 22 tisíc vězňů.

Soupis českých obětí se dochoval v pozůstalosti Lvovského historika českého původu Evžena Topinky (1941-2011), předané v roce 2012 historikům ÚSTR. Historik Topinka jako jeden z členů komise, která zkoumala případ vyvražďování věznic na základě dokumentů nalezených v bývalém archivu KGB na Ukrajině, dnes Státním archivu Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU), identifikoval 55 popravených krajanů v osmi věznicích Západní Ukrajiny.

"Popravy" kulometry a granáty

Nejvíce vězňů bylo povražděno ve Lvově. Ve sklepeních, na nádvořích i přímo v celách tavných tří věznic našlo smrt vykonanou pomocí střelby z pistolí, kulometů nebo odjištěním granátů čtyři tisíce osob. Největší jatka se odehrála ve věznici NKVD č. 1, na Lonckého ulici (dnes se zde nachází nejen archiv SBU Lvovské oblasti, Muzeum věznic, ale i digitalizační pracoviště ÚSTR, kde se skenují tisíce spisů sovětských bezpečnostních složek k represím krajanů).

Historik Mečislav Borák popravám ve věznicích věnoval kapitolu své knihy Zatajené popravy. Mimo jiné v ní píše následující: "V Sambiru bylo povražděno asi 1200 vězňů, většinou dávkami ze samopalů a granátů, jejich těla zakopali do sklepů nebo do

společného hrobu na pahorku nad Dněstrem. Asi tisíc mrtvých v Drohobyči bylo zakopáno na nádvoří a ve sklepech budovy NKVD i na místních hřbitovech."

Studenti Pedagogické fakulty, která se v budově později usídlila, neměli o hrozném tajemství školního dvora ani tušení, teprve exhumace provedené v 90. letech zjistily pravdu. Ve Stanislavově bylo zastřeleno asi 2500 vězňů. Více než polovina obětí se našla hned po příchodu Němců v jámě na nádvoří věznice a ve třech sklepech, kde byli vězni též mučeni. Další oběti byly nalezeny až v 90. letech v hrobech na místě Demjaniv Laz, kde později vznikl památník.

"Tisíc mrtvých vězňů ukrývala věznice v Ternopolu, dalších 800 vězňů z Ternopolské oblasti bylo povražděno v Čortkivu, odkud zhruba stejné množství osob odvezli k popravě do Umani. Velký masakr se odehrál v Lucku ve Volyňské oblasti, kde známe jmenovitě 2754 obětí, určených při německých exhumacích," popsal historik Borák.

Hráli mrtvé, přežili

V posledně jmenované věznici v Lucku přežili masakr dva čeští vězni: ředitel pivovaru Josef Malínský a velitel hasičské posádky Václav Mesner, jejichž příběhy před lety zaznamenal badatel Václav Dufek a historikům ÚSTR se nyní podařilo nalézt alespoň části jejich spisů (více v boxech).

Historik Mečislav Borák během výzkumu zjistil, že několik poprav Čechů se v tomto období odehrálo i v sovětském vnitrozemí. Například Vladimír Čížek, narozen v roce 1899 v obci Sulymivka v Kyjevské oblasti, byl z nezjištěných důvodů 15. června 1941 Vojenským tribunálem odsouzen k trestu smrti a 21. června 1941 v Kyjevě zastřelen, v roce 1957 byl rehabilitován.

Borák dále uvádí Emila Giňka, narozeného v roce 1900 v obci Helbrun na Krymském poloostrově, který byl zatčen 1. ledna 1935 a odsouzen do Ust'vymlagu na severu Ruska. Zde mu byl 29. července 1941 rozsudek změněn na trest smrti, zastřelen byl v hlavním městě Republiky Komi Syktyvkaru.

Před několika lety se podařilo historikům ÚSTR získat v archivu SBU spis Františka Stárka, strýce známého českého disidenta a publicisty Františka "Čuňase" Stárka, jenž se narodil v české obci Lipová, následně žil v Dněpropetrovsku, kde pracoval jako zámečník v družstvu Metaloremont. Za kontrarevoluční agitaci byl 13. srpna 1941 odsouzen k trestu smrti a 5. října 1941 v Dněpropetrovsku zastřelen. Rehabilitován byl v roce 1991.

Ve Lvově řádila NKVD nejvíce

Vraťme se ale do Lvova, kde NKVD řádila nejvíce. Ihned po příjezdu do města, 30. června 1941, využila nacistická propaganda masakr k protisovětské agitaci a rozdmýchání protizhidovalských vášní, když za hlavní strůjce obvinila Židy.

Jak ukazují dobové snímky i nacistická filmová reportáž, byli krátce po příjezdu Němců pochyťáni na ulicích místní Židé a přinuceni holýma rukama exhumovat mrtvé, které pak skládali na dvoře věznice Lonckého. Snímky z exhumací a srdceryvné scény příbuzných, identifikujících oběti sovětského zločinu, byly hojně využívány nacistickou propagandou.

V přímé souvislosti s tímto zločinem NKVD a svalením viny na židovské obyvatelstvo propukly ve Lvově 1. července 1941 násilnosti vůči Židům, a to jak ze strany nově zformované ukrajinské milice, tak i místní lůzy. Tragickým výsledkem Lvovského pogromu bylo několik tisíc mrtvých. Již druhého července 1941 přijela do Lvova část oddílu Einsatzgruppe C, která ve vyvražďování Židů brzy převzala hlavní iniciativu.

Ve snaze rozdmýchat protisovětské a protizhidovalské vášně a zakrýt vlastní zločiny věnovala nacistická propaganda rozkrytí sovětských masakrů velkou pozornost a nemířila pouze na místní obyvatelstvo, kterého se bezprostředně dotýkaly, ale i na obyvatele Říše a jeho satelitů a spojenců. Nevyhnula se tak Slovensku, Maďarsku ani protektorátu, odkud mířili na místa spojená se sovětskými zločiny experti i novináři .

Delegace u masových hrobů

Již na přelomu září a října 1941 se na Západní Ukrajinu vydal i budoucí komunistický prezident Československa Gustáv Husák. Návštěvu míst spojených se sovětskými zločiny zorganizoval velitel Hlinkovy gardy a ministr vnitra Slovenského státu, kolaborant a antisemita Alexandr "Šaňo" Mach.

Cílem bylo přesvědčit levicově smýšlející slovenské osobnosti o skutečné povaze Sovětů. Na místě masakru ve Vinnici byl jedním ze čtrnácti zahraničních patologů exhumacím přítomen i profesor soudního lékařství na tehdejší Slovenské univerzitě v Bratislavě Herman Krsek, pocházející z českých zemí. Informaci o nálezů masových hrobů v Katyni, které získaly světovou pozornost, oznámil německý rozhlas v noci z 12. na 13. dubna 1943 a zahájil tím rozsáhlou protisovětskou kampaň, která měla vyburcovat nacisty porobené národy v boji proti Sovětskému svazu. Z protektorátu byli přímo na místo masakru Poláků vysláni nejen čeští forenzní patologové, ale i reportéři.

Do Katyně měl zamířit i spisovatel Jan Drda, kterému se však podařilo z akce vyvléct. Místo něj jel spisovatel František Kožík, jenž o sovětských masakrech poté referoval například v rozhlasu. Stejně jako v případě propagandy mezi ukrajinským obyvatelstvem se i v protektorátu vina za vraždění přičítala Židům. Například Národní politika z 15. dubna 1943 přinesla článek "Krveprolití v lese u Katynu prováděli Židé".

Soupis lidí českého původu popravených Sověty ve věznicích

Zavraždění byli po nacistickém útoku na SSSR v červnu 1941. Soupis je sestavený na základě výzkumu Evžena Topinky.

<https://zpravy.aktualne.cz/domaci/cesi-v-krvave-zemi-sovetsti-veznitate-ceske-krajany-pri-utok/r--e6e0736ce30011eb9106ac1f6b220ee8/>

Josef Malínský, přežil vyvraždění věznic

Josef Malínský pocházel z Chrástu u Chrudimi. Na Volyni pracoval až do začátku 2. světové války v pivovaru Václava Zemana v Lucku. Projevil se jako výborný organizátor a prozíravý podnikatel, který si získal důvěru stárnoucího majitele a postupně přebíral vedení pivovaru. Intenzivně se zapojoval do kulturního a společenského života české komunity v této části tehdy už polské Volyně.

Poté, co v roce 1939 Sovětský svaz na základě smlouvy Molotov-Ribbentrop zabral východní část Polska, byl Josef Malínský jako kapitalista a třídní nepřítel ihned zatčen a uvržen do věznic v Lucku. Zbýlí členové jeho rodiny, dva synové, dcera a švagrová, byli transportováni na Sibiř. V červnu 1941 nacistické Německo napadlo Sovětský svaz a orgány NKVD se vzhledem k rychlému postupu německého vojska rozhodly vězně v Lucku zlikvidovat. Hromadnou popravu Malínský přežil jen díky tomu, že se během masakru octnul pod mrtvými těly spoluvězňů.

Na jaře 1944 vstoupil do československé vojenské jednotky. Tady se znovu setkal se svými syny i dcerou, kteří se k čs. vojsku připojili už při jeho formování v Buzuluku. Po skončení války se usadil ve Vrchlabí, kde pracoval v průmyslovém podniku jako zásobovač.

Václav Mesner, hasič ve vězení

Václav Mesner se narodil 11. září 1893 do české rolnické rodiny v obci Kněhyninky, nacházející se nedaleko města Luck na dnešní Ukrajině. Za války bojoval v ruské armádě. V nejspíše poválečném období, kdy i ukrajinskou Volyn zasáhla občanská válka, byl zajat a odsouzen k trestu smrti. Vykonání rozsudku však řízením osudu unikl. Po připojení západní Volyně k Polsku se stal hasičem z povolání. Díky svým schopnostem se postupně vypracoval až do funkce velitele hasičské posádky v Lucku.

Výrazně se angažoval v České matici školské a v Lucku založil sokolskou jednotu. V roce 1937, kdy v Beckovském Polsku propukly protičeské kampaně, byl z velitelské funkce hasičů odvolán a začal pracovat v cihelně.

Po záboru polského východu Sovětským svazem v roce 1939 byli příslušníci NKVD pronásledováni i obyvatelé, kteří úzce spolupracovali s polskou státní správou. Mesner byl proto v roce 1940 zatčen a uvězněn v Lucku. Po napadení Sovětského svazu v červnu 1941 a rychlém postupu německé armády se orgány NKVD rozhodly pro likvidaci vězňů. Mesner se zachránil díky tomu, že byl během masakru zavalen mrtvými spoluvězni.

Na jaře 1944 se připojil i s dcerami k československé vojenské jednotce. V armádě byl zástupcem velitele týlu 1. brigády, na starost měl zásobování jednotky potravinami. Po skončení války se usadil se svou opět kompletní rodinou na Chomutovsku, kde v obci Strupčice získal hospodářskou usedlost.

Historický objev. Našli jsme vrak lodi Jamese Cooka, hlásí australské muzeum

Jan Houška

Australské národní námořní muzeum si je jisté, že našlo poslední místo odpočinku legendární lodi Endeavour kapitána Jamese Cooka. Ve čtvrtek to oznámil ředitel muzea Kevin Sumption. Američtí výzkumníci, kteří Australanům pomáhali, jsou ale zdrženliví.

Generální ředitel Australského národního námořního muzea Kevin Sumption ve čtvrtek uvedl, že tým výzkumníků našel vrak lodi, na které brázdil moře legendární kapitán James Cook. Loď, známou jako Endeavour, Cook využil při své první cestě po Tichém oceánu v letech 1768 až 1771, při níž Britové poprvé objevili Austrálii.

Americká výzkumná organizace, která na objevu spolupracovala s australskými vědci, ale uvedla, že tvrzení o nálezů Endeavouru bylo porušením smlouvy, a obvinila australské výzkumníky z toho, že se nechali unést emocemi, informuje Guardian.

Sumption však pro australská média uvedl: "Můžeme přesvědčivě potvrdit, že toto je skutečně vrak lodi Jamese Cooka."

Zdroj: https://tn.nova.cz/zpravodajstvi/clanek/454220-historicky-objev-nasli-jsem-vrak-lodi-jamese-cooka-hlasi-australske-muzeum?campaignsrc=tn_clipboard

O tom, že našli opravdu vrak Endeavouru, přesvědčilo archeology několik detailů, které porovnali s plány lodi z 18. století. "Jsem spokojen, že toto je místo posledního odpočinku jednoho z nejdůležitějších a nejspornějších plavidel v australské námořní historii," dodal Sumption.

V letech 1768 až 1771 se Cook na lodi plavil jižním Pacifikem, aby našel "Velkou jižní zemi", mapoval pobřeží Nového Zélandu a východního pobřeží Austrálie, než 22. srpna 1770 získal nově objevenou zemi pod vlajku Velké Británie.

Endeavour byl později prodán soukromým vlastníkem, přejmenován na Lord Sandwich a záměrně potopen v roce 1778 britskými silami během americké války za nezávislost. O rok později byl Cook zabit na Havaji během své třetí tichomořské plavby.

Zdroj: https://tn.nova.cz/zpravodajstvi/clanek/454220-historicky-objev-nasli-jsem-vrak-lodi-jamese-cooka-hlasi-australske-muzeum?campaignsrc=tn_clipboard

**Přejeme Vám všem veselě Velíkonoc
boží požehnání, hlavně zdraví
a světlo v duši.**

HLEDÁ SE

Jsem advokátka a v dědickém řízení po paní Jarmile Janečkové, roz. Linhartové, nar. 13.07.1935, zemř. 14.06.2021, jsem byla notářkou JUDr. Evou Neumanovou ustanovena opatrovníkem dědiců, jejichž pobyt a data narození nejsou známy,

a to **Sandry Linhartové, Michala Linharta a Davida Linharta**, potomků zemřelého bratra zůstavitelky **Václava Linharta**, nar. 12.08.1933, který se odstěhoval do Austrálie, kde žil až do své smrti (poslední známá adresa Václava Linharta je **48 Leumeah Rd, Leumeah.2560, N.S.W.**).

Moc Vás prosím o informaci, zdali někdo z Vás neznáte shora uvedené dědice, a pokud ano, prosím, aby mě kontaktovali na e-mailu **sedova@hsadvokatky.cz**, abych jim mohla sdělit více informací. Předem děkuji za spolupráci! Alena Šedová, advokátka

Z SYDNEY FESTIVALU Českých a Slovenských filmů

Photo by Lee

Gen. konsul ČR, velvyslanec Slovenska a Ika de Detrich

Slečny Jana Pokludová a Lenka Kleintová

Paní ????, Pan Ivan Hrabánek, paní ???? a paní Edita Berntsen
honorární konzul Slovenska v Sydney

Zcela vpravo je ředitelka české školy v Sydney Kateřina.

No Forgiveness for 1492

Steve Sailer Taki's Magazine 2021

Canada is currently undergoing the same orgy of antiwhite fear and loathing as the United States, although, due to the lack of blacks in Canadian history, it's rationalized as justified by white mistreatment of Amerindians in the past. Ten churches in Alberta were set on fire on Canada Day, July 1, as part of a national nervous breakdown over "unmarked graves" at disused residential schools for Indian students.

While in the U.S. the problems of American Indians in the 21st century have largely been ignored because extroverted blacks vacuum up most of the attention, the Great Awakening in Canada focused upon "First Nations" as its sacralized victims. Public meetings in Canada now begin with ritual incantations that "We acknowledge that we are situated on traditional land of the [insert name here] people."

This doesn't mean that white Canadians actually intend to give their property back to the First Nations. But it will be interesting to see how they react once it is clear that this symbolism hasn't reduced the natives' alcoholism and anomie.

Most likely, they will resolve to make up for their forefathers taking Canada from the Indians by letting in even more Indians from India. How that will alleviate the problems of Indians from Canada is unclear, to say the least, but that's not the point. The point is to punish whites for having the best countries.

In reality, Canada has less to feel guilty over than most countries. In liberty-loving Whig America, the westward expansion was largely led by settlers, with the government lagging behind and only riding to the rescue when the palefaces got themselves into scrapes with the Indians (which they always did). But in orderly Tory Canada, the state was usually out front, negotiating deals with the tribes before allowing in the farmers.

In both Canada and Australia, acceptable opinion has coagulated around the theory that the plight of aboriginals today is due to long-ago humanitarian efforts to educate them in English at boarding schools. After all, what else besides the transgenerational trauma theory of epigenetics could explain why aboriginals tend to have the same problems dealing with the modern world generation after generation?

For example, Philip Noyce's 2002 movie *Rabbit-Proof Fence* is about an evil 1930s Australian civil servant (Kenneth Branagh) who puts sisters of the "Stolen Generations" in a boarding school due to racist stereotypes that their family is tubercular, alcoholic, and abusive.

Ironically, when Noyce's adolescent leading lady returned to her family, they turned out to be alcoholic and abusive (tuberculosis having been conquered by penicillin), so the director paid to send her to...a boarding school.

In truth, Aborigines evolved over the millennia without exposure to Old World diseases or to alcohol, so they lacked genetic defenses against them. Similarly, Scots, Swedes, and Russians have more trouble with binge-drinking than do Italians and Jews, whose ancestors were drinking wine 6,000 years ago.

Probably the least dysfunctional aboriginals in the English-speaking white countries are the hard-drinking and hard-punching Polynesian Maori of New Zealand. But then they had to have had an impressively advanced culture just to cross the Pacific to isolated New Zealand.

Importantly, residential schools were founded by progressives who believed nurture trumps nature, and thus aboriginals could be socially engineered to adapt to the modern world through education.

For example, U.S. boarding schools for Indians were invented by Union Army officer Richard Henry Pratt, an outspoken integrationist who led black Buffalo Soldiers on the frontier after the Civil War and was a leader in the Friend of the Indian movement. The Oxford English Dictionary attributes to Pratt the invention of the word "racism" in his 1902 speech against racial segregation:

Segregating any class or race of people apart from the rest of the people kills the progress of the segregated people or makes their growth very slow. Association of races and classes is necessary to destroy racism and classism.

But there's nobody new progressives hate more than old progressives. On the other hand, America has blacks to obsess over, so Pratt isn't as vilified here as he would be in Canada or Australia.

Thus, the sensationalized reports that there were "unmarked graves" at the much-demonized Canadian schools were immediately accepted as prima facie proof of the diabolical essence of Canadian history.

The term "unmarked graves" is suggestive of massacre, but the reality is the children died of natural causes, especially diseases that hadn't existed in the New World before 1492 so Indians hadn't evolved defenses against them.

Moreover, it has now been publicly admitted in at least two of the four cases that the graves weren't actually unmarked. For example, at Cranbrook the original wooden crosses simply burned up in brush fires or deteriorated over the decades.

Whether more Indian children died due to the schools than if they had been at home is probably unknowable.

But the absurd breast-beating doesn't mean residential schools were a good idea, either. Children simply tend to be happier living like a wild Indian than going to school. As Benjamin Franklin observed, an Indian child raised in the white man's ways would reliably give up modern conveniences after "one Indian ramble." In contrast, whites ransomed from Indian kidnappers often pined away for tribal life.

So, what explains the self-hating hysteria of so many whites in both America and Canada these days?

It's easy enough to understand why nonwhites like to defame whites. The fundamental crime of the white race, for which there apparently will be no forgiveness, was pulling ahead of the rest of humanity from roughly 1400 onward.

It seems like every movie trailer in recent years ends with the promise that the heroes will "change the world...forever," but 15th-century Europeans really did. The accomplishments of Europeans in the 1400s were perhaps the greatest turning point in history.

Brunelleschi launched the Italian Renaissance by building Western Europe's first dome in a thousand years (to aid in which he likely invented perspective). Prince Henry the Navigator began Portugal's eight-decade-long research and development effort to sail around Africa to the Indies. Gutenberg devised the movable-type printing press. And Columbus discovered America.

These and countless other breakthroughs over the past six centuries allowed Europeans and their overseas descendants to socially construct the most valuable real estate in the world.

This immense wealth increasingly attracts the covetous eyes of the rest of the human race, who are realizing that, crazy as it sounds, they might just be able to shame whites into allowing their wonderful property to be expropriated over the sins of their ancestors.

But why are many whites going along with such a transparent scam? What's in it for them?

Peter Nimitz recently hypothesized:

I think once you replace enough of your population, the old myths are forgotten & memorials are obliterated to demonize the old majority & justify the

rise of the new rulers of a land. Wokism crystallizes during the population shift – allows the old majority to moralize their dispossession & allows them some sort of status in the new order as loyal collaborators.

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Slivovice, Česká piva

Budvar, Plzen, Kozel, non-alcoholic Budvar

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2021

Don't buy cheap Manuka honey from the supermarket.

Simon Mulvany Melbourne, change.org

Mar 28, 2022 — Confusing claims made by big packers are causing anxiety amongst Australian shoppers

Big supermarkets like ALDI Australia, Woolworths can not be trusted they are allowing big packers like Bramwells to lure Australian customers with cheap diluted manuka products while selling premium manuka honey to Asia.

I asked an Australian expert why some Manuka products so cheap?

"It is cheap because of the low MGO level of 30. The company is deliberately (I assume) trying to play off the UMF rating system of New Zealand and the NPA rating from Australia which uses the 5+, 10+ etc. Very confusing and there doesn't seem to be any strict labelling laws. An MGO level of 30+ is mostly every other nectar source with a bit of active Leptospermum, or very low testing Leptospermum. Medicinal grade starts at about 400 MGO."

Most of the time these packers blend tiny amounts of Manuka with inferior honey so they can call it Manuka. Some of NZ Manuka products were recently found to contain Neonicotinoids. Mitchell said some traces of neonics were present in all four samples collected from New Zealand.

"I think that even Kiwis will be surprised to know that three of the four samples were Manuka honey and all were contaminated," he said.

"The explanation of course is likely that most Manuka honey is mixed with clover or other 'cheaper' honey which is likely where the pesticides come from."

The solution is simple don't buy Manuka honey from big packers that artificially blend honey. Only go with the mix that bees create. If you want to buy Authentic medical grade Manuka you can buy direct from a beekeeping family like at www.medijelly.com.au

Every Australian family should have some medical grade manuka available to treat burns, scratches, throat infections. Manuka honey in many cases can be more effective than antibiotics.

Picked up a hitch-hiker. Seemed like a nice guy. After a few miles, he asked me if i wasn't afraid that he might be a serial killer. I told him that the odds of two serial killers being in the same car were extremely unlikely.

'Mr. Clark, I have reviewed this case very carefully,' the divorce court Judge said, 'And I've decided to give your wife \$775 a week,' 'That's very fair, your honor,' the husband said. 'And every now and then I'll try to send her a few bucks myself.'